

Ліягона

**Як справедливість і
милість звільняють
нас від неволі, с. 20**

**Як саме діє Божя благодать,
с. 42**

**Що такого великого
у великій і просторій
будівлі? С. 48**

**Діти, ваш приклад
змінює світ, сс. 67, 71**

“А хто питиме
воду, що Я
йому дам,
прагнути не
буде повік,
бо вода, що
Я йому дам,
... [потече] в
життя вічне”.

Іван 4:14

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Святі о будь-якій порі**
Президент Дітер Ф. Ухторф
- 7** **Послання візитного вчителювання: Самозабезпечення**

СТАТТІ

- 18** **Мої молитви вдячності**
Крісті Скрінак
Наша сім'я відчайдушно потребувала благословень. Як я могла бути вдячною, маючи таку кількість випробувань?
- 20** **Справедливість і милість Бога**
Старійшина Джеффри Р. Холланд
Якщо ми можемо покаятися у своїх гріхах і бути милосердними до гріхів інших людей, живий Батько всіх нас простягне Свою руку і підніме нас.

26 Христова милість

Ренді Л. Дейбелл
Ці розповіді про життя Спасителя з Писань навчають нас тому, як ми можемо виявляти милість.

30 Як встановлюється доктрина?

Ларене Портер Гант
Скористайтесь цією схемою, щоб краще зрозуміти, як Бог дає одкровення апостолам і пророкам стосовно доктрин.

32 Сьогодні молодим чоловікам потрібні праведні взірці для наслідування

Хікарі Лофтус
Пройшовши в юності нелегкий робітничий шлях, сьогодні Тодд Сільвестер прагне допомагати молодим чоловікам.

36 Незмінний заклик

Річард М. Ромні
«Сім'я: Проголошення світові» діє як сучасне гасло волі, надаючи сім'ям ясне розуміння і провід.

РУБРИКИ

- 8** **Блокнот квітневої конференції**
- 10** **У що ми віримо: Священство має застосовуватися гідно**
- 12** **Наші домівки, наші сім'ї: Господь ніколи на мене не кричав**
Ім'я не вказується
- 14** **Класика євангелії: Що означає Ісус для нас сьогодні?**
Старійшина Девід Б. Хейт
- 16** **Церковні новини**
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Найдовші причасні збори**
Окон Едет Еффіонг

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Загублена вівця, художник Ньюел Конверс Ваєт, репродукцію зроблено з дозволу Музею мистецтва коледжу Колбі. Четверта сторінка обкладинки: фотографія © Thinkstock. Друга сторінка обкладинки: фотографія Челсі Старка.

42

- 42 Його благодаті достатньо**
Бред Уїлкокс
*Диво Христової благодаті
полягає не лише в тому, що
ми можемо повернутися на
небеса, але і в тому, що ми мо-
жемо змінитися, щоб почува-
тися там вдома.*

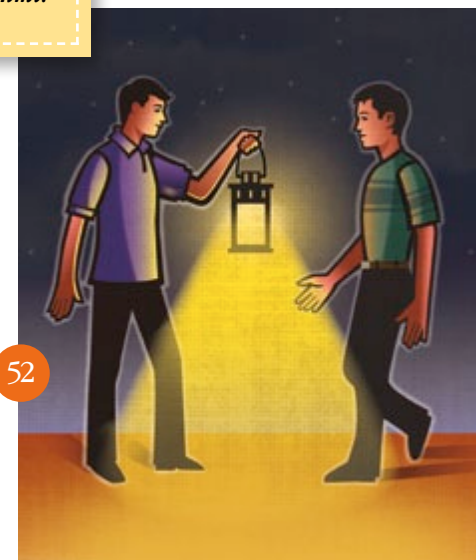
64

- 64 Написати все правильно**
Джен Пінбороу
*Вчителька Кари сказала, що
Небесний Батько, Ісус Христос
та Святий Дух є однією осо-
бою. А що може сказати Кара?*
- 66 Пісня: Ісус—мій Пастир**
Теммі Сімістер Робінсон
- 67 Приклади віри**
Джин А. Стівенс
*Приклад цих дітей Початко-
вого товариства у Гонконгу
допоміг членам їхнього приходу
здобути віру, щоб жити за
євангелією.*
- 68 Слідами історії: Храм у Наву-
та в'язниця у Картеджі**
Дженніфер Медді
- 70 Особливий свідок: Чому
важливо мати і Біблію,
і Книгу Мормона?**
Старійшина Л. Том Перрі
- 71 Я вибираю правду**
Екене Б.
*Я не хотів пити вино, але
що буде з моєю сім'єю, якщо
я цього не зроблю?*
- 72 Наша сторінка**
- 74 Початкове товариство вдома:
Я служитиму Богові усім
своїм серцем, міццю,
розумом і силою**
- 76 Для молодших дітей**
- 81 Портрет пророка:
Джордж Альберт Сміт**

**Чи зможете ви
в цьому номері
знайти захо-
вану Ліягону?**
Підказка: Ісус
відвідав людей,
які жили на
Американському
континенті.

52

ВИПРАВЛЕННЯ

Ми вибачаємося за помилки в статті "Картки з посиланнями на уривки з Писань" на сторінках 65–66 серпневого номера. Віршами для картки "Коли я відчуваю щастя ..." мають бути Псалми 118:24, Іван 13:17 і Алма 26:35. Віршами для картки "Коли мені треба додати сміливості ..." мають бути Даниїл 6, 1 Нефій 3:7 і Алма 56:44–48. виправлені сторінки можна надрукувати з сайту liahona.lds.org.

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістоффер Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Раян Карр,
Ларен Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман, Лорі
Фуллер, Гарретт Х. Гарфф, Дженіфер Грейс Джоунс,
Хікарі Лофтус, Майкл Р. Морріс, Річард М. Ромні, Пол
Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендриус, Фей П. Ендрус, С. Кімбол
Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джонс, Керрі Лінн С. Геррін,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М.
Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Колліт Бебекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Деніс Кірбі, Джинні Дж.
Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Лягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбодійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуанською, словенською,
суахілі, тагальською, таїянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, філіпінською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Лягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2013 Vol. 16 No. 9. *IAHONA* (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади:

ФОТОГРАФІЯ КОУДІ БЕЛЛА

“Що такого великого в тій великій і просторій будівлі?” с. 48: Прочитайте статтю сім'єю. Ви можете запитати членів сім'ї, чи почувалися вони коли-небудь ніяково, що їм треба було жити за нормами Церкви. Ви можете розповісти про випадок, коли у вас виникали такі почуття і що ви засвоїли. Обговоріть різницю між *не можу* щось зробити у порівнянні з висловлюванням *не буду* щось робити. Ваша сім'я може прослідкувати цей ланцюжок з Писань, щоб більше дізнатися про те, як свобода волі вписується в Божий план: Мойсей 4:1–4; 2 Нефій 2:14–16, 22–27; Єгошуа 24:15; Мосія 2:41; Учення і Завіти 82:10; 130:20–21. Ви можете заспівати “Вибирай істину”, (Гімни, № 143) або інший гімн про правильний вибір.

“Написати все правильно”, с. 64 і **“Я вибираю правду”,** с. 71. Ви можете розповісти, як Кара і Екене у цих оповіданнях знаходять спосіб відстоювати істину. Ви можете обговорити, що означає “бути свідками Бога” (Мосія 18:9). Вдаючись до мозкового штурму подумайте, як ви можете ділитися своїм свідченням і складіть план зробити це на цьому тижні. У вигляді заходу сім'я може прочитати або пригадати історії, де хтось є свідком Бога; потім розіграйте історію по ролях. Цими історіями можуть бути: історія про Даниїла та його друзів, які відмовилися їсти некорисну їжу (Даніїл 1), Степан свідчить про Ісуса Христа (Дії 6–7) і Нефій заохочує братів піти за пластинами (1 Нефій 3–4).

ВАШОЮ МОВОЮ

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Біблія, 70

Благодать, 42

Вдячність, 18

Віра, 39, 72, 76

Вчення, 30

Десятина, 67

Дива, 76

Заповіді, 46, 71

Історія Церкви, 7, 68

Ісус Христос, 26, 66, 76

Книга Мормона, 70

Лихо, 4, 18, 48, 71

Милість, 20, 26

Місіонерська робота,

40, 52, 54, 60

Молитва, 18, 58, 60, 72

Музика, 56, 58

Одкровення, 30, 62

Освіта, 59

Писання, 40, 70

Покаяння, 20

Приклад, 32, 38, 40, 52,

67, 74

Причастя, 80

Пророки, 30, 62

Самозабезпечення, 7

Свідчення, 64

Свобода, 20

Свобода волі, 48

Святий Дух, 12, 41, 56,
72, 80

Священство, 10

Сім'я, 12, 36

Слово мудрості, 71

Служіння, 74

Сміт, Джордж Альберт,

81

Справедливість, 20

Управительство, 80

Фізична підготовка, 54

Храм, 68

Цнотливість, 54

**Президент
Дітер Ф. Ухтдорф**

Другий радник у Першому
Президентстві

СВЯТІ

О БУДЬ-ЯКІЙ ПОРІ

Мої спогади дитинства пов'язані з тією частиною світу, фотографія якої прикрасить поштову листівку в будь-яку пору року. Кожен місяць приносив щось чудове і прекрасне. Морозного зимового дня гори й вулиці міста були вкриті білосніжним сніговим покривалом. Весна умивала землю дощами й одягала у плащ із зеленого листа. Безхмарне небо в літню пору було чудовим блакитним фоном для яскравого сонця. А неймовірна осінь забарвлювала природу в яскраві відтінки помаранчевого, жовтого і червоного кольорів. В дитинстві я любив усі пори року, і зараз люблю особливості й неповторність кожної з них.

У нашому житті також бувають різні періоди. Деякі з них теплі й приємні. Інші—ні. Деякі дні нашого життя бувають настільки прекрасними, як фотографії в календарі. А бувають такі дні й обставини, які спричиняють душевні муки й сповнюють наше життя глибоким відчаєм, образою і гіркотою.

Я впевнений, що іноді кожному з нас приходить думка, що було б добре знайти місце на землі, де всі дні о будь-якій порі були б прекрасними і ми могли б уникати неприємних моментів між ними.

Але це неможливо. І не бажано.

Озираючись на своє життя, я бачу, що періоди найбільшого зростання я переживав тоді, коли долав горові перевали життя.

Наш Всемудрий Небесний Батько знав, що аби Його діти вирости такими, якими їм слід стати, їм необхідно пережити часи випробувань під час земного життя. Лейгій, пророк з Книги Мормона, сказав, що без протилежності “праведність не могла б існувати” (2 Нефій 2:11). Дійсно, саме життєві неприємності дають нам можливість усвідомити, порівняти і оцінити приємні моменти в житті (див. УЗ 29:39; Мойсей 6:55).

Президент Бригам Янг так описав це: “Усі розумні істоти, яких увінчано вінцем слави, безсмертя і вічних життів, повинні пройти через усі суворі випробування, призначені розумним істотам, аби здобути свою славу і піднесення. Усі біди, які можуть випасти смертним, будуть знесені, ... аби підготувати їх для того, щоб насолоджуватися присутністю Господа. ... Кожне випробування і досвід, здобутий вами, є необхідними для вашого спасіння”¹.

Питання не в тому, чи будуть у нас періоди випробувань, а в тому, як ми переживемо бурі. Під час мінливих періодів життя ми матимемо чудову нагоду міцно триматися вірного слова Божого, бо Його порада має на меті не лише допомогти нам пережити життєві бурі, але і пройти через них. Небесний Батько дав нам Своє слово через пророків—дорогоцінне знання, призначене для того, щоб вести нас крізь випробування важких часів до невимовної радості і яскравого світла вічного життя. Дуже важливо для нас

під час земного життя розвинути силу, сміливість і цілісність, аби міцно триматися істини та праведності попри удари долі, які ми можемо відчувати на собі.

Увійшовши у води хрищення й отримавши дар Святого Духа, люди стають на шлях учнівства і мають зобов'язання незмінно та з вірою йти слідами нашого Спасителя.

Спаситель навчав, що сонце сходить “над злими й над добрими, і дощ [падає] на праведних і на неправедних” (Матвій 5:45). Іноді ми не можемо зрозуміти, чому важкі, навіть несправедливі події відбуваються у житті. Але як послідовники Христа ми довіряємо тому, що коли шукаємо старанно, завжди молимося і віримо, все спрацює нам на благо *якщо* ми ходитимемо праведно (див. УЗ 90:24; курсив додано).

Як члени Його Церкви, як святі, ми з радістю і бажанням служимо за будь-якої погоди і о будь-якій порі. Коли ми так робимо, наші серця наповнюються святою вірою,

зцілюючою надією і небесним милосердям.

І все ж нам доведеться пройти через усі періоди життя—як приємні, так і болісні. Проте незалежно від періоду життя, як послідовники Ісуса Христа ми покладатимемо свою надію на Нього, йдучи до Його світла.

Одним словом, ми, святі Бога, твердо налаштовані навчатися

від Нього, любити Його і любити своїх ближніх. Ми є пілігримами на благословенній дорозі учнівства, і ми наполегливо йтимемо до своєї небесної мети.

Тож залишаймося святими навесні, влітку, восени і взимку. Будьмо святими о будь-якій порі. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 261–62.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Перше Президентство навчає: “Деякі з найвеличніших проповідей виголошуються саме через спів гімнів” (*Гімни*, с. ix). Обговорюючи це послання, ви можете заспівати разом з тими, кого навчаєте, один з цих гімнів або іншу пісню про подолання випробувань: “Святі, вашій вірі не буде кінця” (№ 36); “Господь—Добрий Пастир” (№ 52) або “Треба труд вершити” (№ 146). Якщо ви відчуваєте спонукання, розкажіть про випадок, коли грозивий період вашого життя обернувся благословенням.

Я зміг подолати свій смуток

Хуан Жу

Коли мої друзі, брат Чен і його дружина, охристилися в нашому приході, моїй радості не було меж. Через рік після хрищення вони запечаталися у храмі, а їхній син, який пішов з життя до того, як вони приєдналися до Церкви, був до них припечатаний. Так чудово було спостерігати, як сім'я Чен зростає у євангелії.

Але наступного року брат Чен загинув у автокатастрофі. Після цього нещасного випадку його смерть була постійно в моїх думках і навіть у снах. Я прокидався в сльозах і запитував знову і знову: "Чому? Чому Господь допустив, щоб ця трагедія сталася? Чому таке мало статися з цією чудовою сім'єю?" Одного дня, коли я намагався знайти відповідь на ці запитання, я взяв підручник з уроками і прочитав ці слова, сказані Президентом Спенсером В. Кімболом (1895–1985):

"Якби ми дивилися на земне життя як на кінець існування, то біль, смуток, помилки і нетривалість життя були б для нас катастрофою. Але якщо ми дивимося на життя як на щось вічне, що простягається далеко в доземне минуле і у вічне майбутнє після смерті, тоді все, що трапляється, можна побачити в належному світлі. ...

Чи не для того нас піддано спокусам, щоб перевірити нашу силу, слабкостям—щоб ми могли навчитися терпінню, смерті—щоб стати безсмертними і прославленими?"¹

У ту ж мить я вирішив подолати свій смуток і поглянути в обіцяне і можливе майбуття. Подумки я побачив брата Чена, який радісно об'єднався зі своєю сім'єю. Ця картина принесла мені спокій. Я знаю, що Небесний Батько дасть нам мудрість і відвагу протистояти випробуванням.

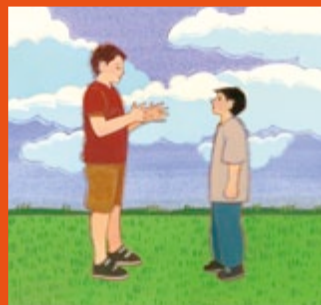
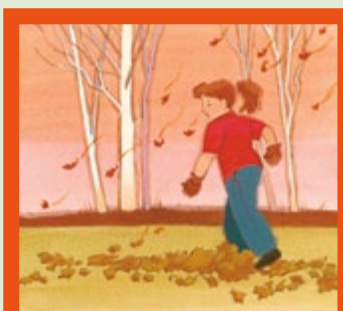
Автор живе в Тайвані

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (2006), с. 16.

Служити о будь-якій порі року

Президент Ухтдорф навчає, що ми повинні "з радістю і бажанням служи[ти] за будь-якої погоди і о будь-якій порі". На нижче поданих малюнках для служіння іншим діти використовують предмети, що відповідають різним порам року. Знайди відповідний малюнок у колонці зліва для зображення предмета у правій колонці.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя. Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Самозабезпечення

Самозабезпечення—це здатність, зобов'язання і старання забезпечити себе і свою сім'ю духовно і матеріально тим, що є життєво необхідним¹.

Засвоюючи і застосовуючи принципи самозабезпечення у своїх домівках та в громадах, ми маємо нагоду піклуватися про бідних та нужденних і допомагати іншим ставати самозабезпеченими, щоб вони могли пережити важкі часи.

У нас є привілей і обов'язок користуватися своєю свободою волі, щоб ставати самозабезпеченими духовно і матеріально. Кажучи про духовну самозабезпеченість і нашу залежність від Небесного Батька, старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав: “Ми стаємо наवरненими і духовно самостійними, коли з молитвою дотримуємося наших заповітів—достойно приймаючи причастя, маючи гідність для отримання храмової рекомендації і жертвуючи заради служіння іншим”².

Старійшина Хейлз радив нам ставати самозабезпеченими матеріально, “отримати вищу або професійну освіту, навчитися працювати і жити в межах своїх доходів. Уникаючи боргів і заощаджуючи

зараз, ми готуємося до можливості служити для Церкви увесь час у подальші роки. Мета мирської і духовної самозабезпеченості—це поставити себе на вищу основу, щоб ми могли піднімати нужденних”³.

З Писань

Матвій 25:1–13; 1 Тимофій 5:8; Алма 34:27–28; Учення і Завіти 44:6; 58:26–29; 88:118

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 6.1.1.
2. Роберт Д. Хейлз, “Спам’ятатися: причастя, храм і жертва заради служіння”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 34.
3. Роберт Д. Хейлз, “Спам’ятатися”, с. 36.
4. Див. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 55.

Віра, сім'я,
допомога

З нашої історії

Після того як святі останніх днів зібралися в Долині Солоного озера, яка знаходилася далеко і була пустелею, Президент Бригам Янг хотів, щоб вони процвітали і поселилися там надовго. Це означало, що святим слід оволодіти навичками, які дозволять їм стати самозабезпеченими. У цій справі Президент Янг покладався на здібності, таланти, вірність та готовність жінок і заохочував їх до виконання конкретних земних обов'язків. Хоча ці конкретні обов'язки сестер Товариства допомоги в наш час часто відрізняються від тих, що були тоді, принципи залишаються незмінними:

1. Навчатися любити працю й уникати ледарства.
2. Пізнати дух самозабезпечення.
3. Взяти на себе відповідальність за духовне зміцнення, стан здоров'я, освіту, працевлаштування, фінанси, їжу та все інше, що є життєво необхідним.
4. Молитися, щоб мати віру і сміливість долати труднощі.
5. Зміцнювати інших, які потребують допомоги⁴.

Що я можу зробити?

1. Як я допомагаю сестрам, за якими пильную, знаходити вирішення їхніх матеріальних і духовних потреб?
2. Чи зміцнюю я свою духовну самозабезпеченість, готуючись до причастя і жертвуючи заради служіння?

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2013 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав . . . чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2013 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Світло в Африці

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Кілька років тому ми з моєю дружиною, Гаррієт, мали незабутній досвід, завдяки якому ми побачили виконання цього обіцяння. Ми були у Західній Африці, прекрасній частині світу, де Церква зростає і де живуть чудові святі останніх днів. Однак у Західній Африці також існує багато випробувань. Зокрема, я був засмучений бідністю, яку побачив. У містах є багато безробітних і сім'ям часто важко забезпечити свої щоденні потреби й безпеку. Коли я дізнався, що багато наших дорогоцінних членів Церкви живуть в такій бідності, в мене защемило серце. Але я також дізнався, що ці хороші члени Церкви допомагають одне одному полегшувати їхні важкі тягарі.

Зрештою ми прибули в один з наших домів зборів біля великого міста. Але там ми не побачили обтяжених або поглинутих темрявою людей, а знайшли щасливих

людей, які випромінювали світло! Щастя, яке вони відчували завдяки євангелії, передалося й нам і піднесло наші душі. Любов, яку вони виявили до нас, упокорювала. Їхні посмішки були щирими й змушували усміхатися і нас.

Пам'ятаю, як тоді я замислювався, чи є на лиці землі щасливіші люди, ніж ці. Хоча цих дорогих святих обступили труднощі й випробування, вони були сповнені світла!

З початком зборів я почав свій виступ. Але невдовзі в будівлі вимкнули електроенергію і ми залишилися в цілковитій темряві.

Протягом деякого часу я ледве бачив когось із зібрання, але я міг бачити і відчувати на собі сяючі й прекрасні усмішки наших святих.

О, як же мені було приємно бути з цими чудовими людьми!

Ми все ще залишалися в темряві, тому я сів біля своєї дружини і чекав, поки електроенергію знову ввімкнуть. Коли ми чекали, сталося щось дивовижне.

Кілька людей почали співати гімни Відновлення. І тоді до них приєдналися інші. І ще інші. Невдовзі каплицю наповнив хор приємних голосів, що переповнювали душу.

Цим членам Церкви не потрібні були книги гімнів; вони знали кожне слово кожного гімну, який співали. І вони співали один гімн за іншим з силою й духом, які зворушували мою душу.

Нарешті освітлення відновили і зал наповнився світлом. Ми з

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Гарріет подивилися одне на одного і побачили, що наші щоки були вологі від сліз.

Серед великої темряви ці прекрасні, чудові святі наповнили цю церковну будівлю і наші душі світлом.

Для нас то був надзвичайно зворушливий момент, який ні Гарріет, ні я ніколи не забудемо.

З виступу "Надія Божого світла", *Ліягона*, трав. 2013, с. 76.

ПИТАННЯ ДЛЯ ОБДУМУВАННЯ

- Як ви можете відкрити свої очі, щоб отримати надію Божого світла?
- Як наслідування прикладу Ісуса Христа допомагає вам ходити в Його світлі?
- Які зміни вам необхідно зробити, щоб сильніше відчувати світло євангелії?

Ви можете записати свої думки у щоденник або обговорити їх з іншими.

Додаткові матеріали на цю тему: *Основи євангелії*, (2009), "Святий Дух", сс. 31–33; *Gospel Topics on LDS.org*, "Hope," "Holy Ghost"; Дітер Ф. Ухтдорф, "Безкінечна сила надії", *Ліягона*, лист. 2008, сс. 21–24.

ПРОРОЧІ СЛОВА ПРО ЛЮДСЬКУ НЕДОСКОНАЛІСТЬ

"У цій Церкві те, що ми знаємо, є більш важливим, ніж будь-що, чого ми не знаємо. І ми повинні пам'ятати, що в цьому світі ми всі повинні жити вірою.

А тому не переймайтеся людськими слабкостями—і своїми власними, і слабкостями тих, хто служить з вами у Церкві, яку ведуть смертні чоловіки і жінки як волонтери. За винятком лише Його досконалого Єдинородженого Сина, недосконалі всі люди, з якими Богу доводилося працювати. Це повинно було бути жахливо неприємно Йому, однак Він змиряється з цим. Повинні змирятися й ми. . . . Тому давайте будемо терплячими і добрими, давайте прощати".

Старійшина Джеффері Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Вірую, Господи", *Ліягона*, трав. 2013, с. 94.

СВЯТІСТЬ ШЛЮБУ

"Ця заповідь плодитися і розмножуватися і наповнювати землю залишається в силі й сьогодні. Таким чином, шлюб між чоловіком і жінкою є дозволеним каналом, крізь який доземні духи входять у смертне життя. Повне утримання від стосунків до шлюбу і цілковита вірність у шлюбі захищають святість цього священного каналу".

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Ми віримо, що маємо бути цнотливими", *Ліягона*, трав. 2013, с. 42.

ВІДПОВІДІ ДЛЯ ВАС

На кожній конференції пророки і апостоли дають натхненні відповіді на запитання, які можуть виникати у членів Церкви. Скористайтеся своїм примірником журналу з матеріалами конференції або зайдіть на сайт conference.lds.org, щоб знайти відповіді на ці запитання:

- Як мені залишатися сильним, коли глузують над моїми віруваннями? Див. Роберт Д. Хейлз, "Стійте міцно на святих місцях", с. 48.
- Що я можу робити, якщо хтось, кого я люблю, робить неправильний вибір? Див. Генрі Б. Айрінг, "Прийдіть до Мене", с. 22 і Річард Г. Скотт, "Заради миру в домі", с. 29.
- Чому шлюб між чоловіком і жінкою є таким важливим? Див. Девід А. Беднар, "Ми віримо, що маємо бути цнотливими", с. 41; Л. Уїтні Клейтон, "Шлюб: дивіться і навчайтесь", с. 83 і Л. Том Перрі, "Послух закону—це свобода", с. 86.
- Якою є мета священства? Див. М. Рассел Баллард, "Це є Моя робота і Моя слава", с. 18.
- Чому нам потрібна Церква? Див. Квентін Л. Кук, "Особистий мир: нагорода за праведність", с. 32 і Д. Тодд Крістофферсон, "Викуплення", с. 109.

СВЯЩЕНСТВО МАЄ ЗАСТОСОВУВАТИСЯ ГІДНО

Небесний Батько вділив частину Своєї сили і повноважень гідним членам Церкви чоловічої статі. Ці делеговані повноваження називаються священством. Ті, хто має священство, уповноважені діяти у Господнє ім'я, керуючи Церквою, навчаючи євангелії, благословляючи хворих та виконуючи священні обряди, необхідні для спасіння.

Священство слід використовувати гідно, оскільки Господь дав одкровення Джозефу Сміту, що "права священства нерозривно пов'язані

з силами небес, і сили небес не можуть контролюватися й управлятися інакше, як тільки за принципами праведності" (УЗ 121:36). Отже, існує різниця між владою і силою священства. "Влада священства, яка є повноваженням діяти в ім'я Бога, ... надається шляхом покладання рук. Сила священства приходить лише тоді, коли ті, хто використовує її, гідні її і діють відповідно до волі Бога"¹.

Оскільки священство є силою Бога, Він встановлює норми гідності для тих, хто ним користується,

і відкриває ті норми Своїм пророкам і апостолам. Носії священства стають гідними, коли каються в гріхах і живуть відповідно до євангелії та заповідей Ісуса Христа. Присутність Святого Духа в їхньому житті може допомогти дізнатися, чи є вони гідними. ■

Щоб знайти більш докладну інформацію, див. Учення і Завіти 121:34–46; Томас С. Монсон, "Сила священства", *Ліягона*, трав. 2011, сс. 66–69.

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, "Це є Моя робота і Моя слава", *Ліягона*, трав. 2013, сс. 18–19.

БУДЬТЕ ЗАХИСТОМ І ЖИВІТЬ ГІДНО СВЯЩЕНСТВА

"Наша поведінка на людях має бути бездоганною. Бездоганна поведінка в колі близьких є навіть більш важливою. Вона має бути відображенням стандартів, встановлених Господом. Ми не можемо ні потурати гріху, ні приховувати особисті гріхи. Ми не можемо задовольняти свою гордовитість. Ми не можемо

плекати своє суєтне честолюбство. Ми не можемо контролювати, чи панувати, чи примушувати своїх дружин або дітей, або будь-кого іншого у будь-якій мірі несправедності.

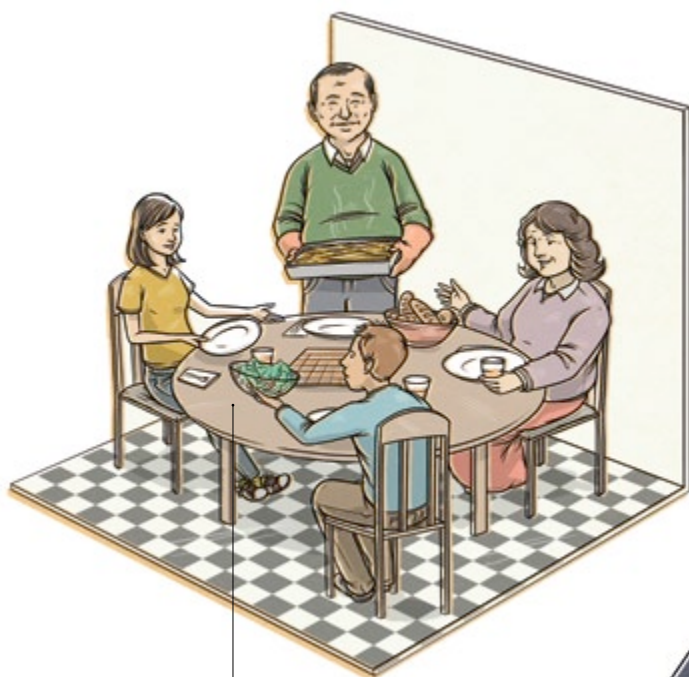
Якщо ми робимо щось із згаданого, тоді сила небес забирається від нас. Дух Господа засмучується. Сама рушійна сила нашого священства зводиться до нуля. Його влада втрачається. ...

"... [Священство] служить путівником, який скеровує наше життя. У своїй повноті, його влада простягається поза завісу смерті у вічність, що лежить попереду.

Ніщо не може зрівнятися з ним у цьому світі. Оберегайте його, плекайте його, любіть його, живіть так, щоб бути гідними цього дару".

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), "Особиста гідність у застосуванні священства", *Ліягона*, лип. 2002, сс. 58, 61.

Носії священства здобувають
силу у священстві завдяки вірі
й послуху:

Ставтеся до дружини, дітей
та інших людей з добротою.

Служіть у храмі.

Вірно служіть у своїх
покликаннях.

Причащайтесь гідно.

Застосовуйте
священство,
коли вас про
це просять.

ГОСПОДЬ НІКОЛИ НА МЕНЕ НЕ КРИЧАВ

Ім'я не вказується

Я почувалася безпомічною, спостерігаючи, як найстарший син потрапляє у пастки Сатани, і часто мій страх знаходив вихід у роздратуванні. Я мала змінити себе замість того, щоб намагатися змінювати свого сина.

Коли наші четверо дітей були малі, ми з чоловіком думали, що якщо будемо показувати їм хороший приклад і виховувати у євангелії, виявляючи багато любові й будучи послідовними, то вони обов'язково залишатимуться на цьому шляху.

Одного літнього дня нам довелося розпрощатися з цими поглядами. Наш найстарший син, якому було років 14, пішов купатися з друзями. Коли я прийшла до басейну з молодшими дітьми, мені здалося, що я побачила в його руках цигарку. Я занепокоїлася, тому поговорила з ним про це пізніше. Він просто сказав, що я помилилася. На жаль, то був лише початок його брехні.

З часом він віддалявся від нас все більше і більше. З ним важко було говорити, і часто він впадав у гнів без усякої на те причини. До цигарок додалися алкоголь, наркотики, брудна мова і багато брехні. А поводження в сім'ї стало нестерпним.

Спочатку ми намагалися обмежувати його, щоб захистити, але це викликало ще більший спротив. Дисциплінарні заходи не дали жодних результатів. Коли я намагалася пояснити, що треба змінитися, наша розмова часто закінчувалася гучними суперечками і прірва між нами ставала ще глибшою.

Страх за найстаршого сина ліг важким тягарем на нас з чоловіком. Ми намагалися шукати спрямування в молитві, але я почувалася безпомічною, спостерігаючи, що найстарший син обрав такий небезпечний шлях. Коли ми молилися, то відчували спонукання дати йому більше свободи замість того, щоб контролювати його ще суворіше. Здавалося, що це суперечить здоровому глузду

і приведе до протилежного результату, але всі попередні спроби зупинити його поведінку не були успішними. Тож ми вирішили карати чи обмежувати його лише тоді, коли його вчинки безпосередньо впливали на життя нашої сім'ї.

Попри намагання виконувати Господню пораду, ми побачили, що ситуація погіршується. Мені було важко побороти свої сумніви

ЗНАХОДЬТЕ В ІНШИХ ЛЮДЯХ ХОРОШЕ

На останок я
звернусь до тих,
чий член сім'ї,

якого вони люблять, робить не-
правильний вибір. Це може бути
випробуванням нашого терпіння
й стійкості. Ми маємо довіряти
Господу і Його розкладу в тому,
що на наші молитви й зусилля
з порятунку прийде позитивна
відповідь. Ми робимо все мож-
ливе, щоб служити, благословляти
і смиренно визнавати волю Бога
в усьому. . . . Маючи віру, ми мо-
жемо знати, що цього заблудлого
члена сім'ї, якого ми любимо, не
залишено наодинці, і люблячий
Спаситель наглядає за ним.

Знаходьте в інших людях
хороше, а не погане. Іноді щось
погане потребує належної уваги
для очищення, але це завжди має
відбуватися з огляду на достоїн-
ства людини.

Старійшина Річард Г. Скотт з Кворуму
Дванадцятьох Апостолів, «Заради миру
в домі», Ліягона, трав. 2013, с. 31.

набагато щасливіше життя. Разом з
чоловіком ми навчилися змінювати
своє життя і життя сім'ї замість того,
щоб намагатися змінювати життя
нашого сина.

Тепер я знаю, що означає дові-
рити моїх дітей Господу. Він знає
їх краще, ніж я. Я навчилася не
брати на себе відповідальність за
всі рішення, які приймають мої діти.
Ми з чоловіком зрозуміли, що най-
краща допомога, яку ми могли дати
нашому синові—це звернутися до
Господа і довіритися Його волі та
пораді. ■

і розпач. Ми з чоловіком намага-
лися постійно проводити домашні
сімейні вечори і сімейну молитву,
але мене охоплювало почуття вини,
коли я згадували ті рази, коли ми
припускалися помилок і коли я
неправильно поводитися з сином.
Я багато плакала, мало спала і часом
була настільки виснажена фізично,
що ледве переставляла ноги.

Сімейного життя, в тому вигляді,
як ми звикли його бачити, більше не
було. Домашні сімейні вечори, як
правило, закінчувалися хаосом і су-
перечками. Особливо я була нетер-
плячою до найближчих мені людей
і гучномовно їм про це давала знати.

Ми з чоловіком зрозуміли, що не
можемо дозволити цій ситуації зруй-
нувати нашу сім'ю. Ми вирішили
продовжувати дотримуватися на-
станови від Господа і пророків, тож
докладали зусиль і проводили спон-
танні, неформальні сімейні вечори
з тими дітьми, які цього хотіли. Але
я все ще не могла прийняти того,
що наш найстарший син потрапив у
пастку Сатани. З молитвою, постом і
надією—здавалося, це все, що в нас
залишилося—ми поклали свій тягар
до ніг Господа і довірилися Йому.

Справи погіршувалися. В один
особливо важкий період я попро-
сила у чоловіка благословення
священства. Я сподівалася почути
слова втішення і підбадьорення.
Але Господь знав, що мені дійсно
потрібно. Мені докорялося за те, що
я так голосно сперечаюся з сином.
Господь нагадав мені, що Він ніколи
на мене не кричав—але я кричала
на своїх дітей постійно.

У тому благословенні я також
отримала пораду: мені слід погово-
рити з сином про те, як я за нього

хвилююся, замість того, щоб зви-
нуувачувати його. Я зрозуміла, що
мій гнів і критицизм насправді були
виявом страху за нього. Я постійно
на нього нападала, а він захищався,
як тільки міг. Я почала думати, як
мені змінити свою поведінку.

У цей час я служила вчителем
інституту релігії. Я побачила, що
мені легко було спокійно і делікатно
спілкуватися з молоддю в Церкві,
тому що мене не охоплювали емоції
матері.

Я спробувала подивитися на
сина не очима занепокоєної матері,
а очима сторонньої людини. Ця
стратегія, а також багато молитов
і частий піст, допомогли мені при-
боркати свої емоції і подивитися на
свого сина, якому вже було майже
18 років, іншими очима. Я знову
змогла побачити його хороші якості.
Я спробувала розповісти йому про
свої почуття і занепокоєння щиро,
не хвилюючись.

Це стало переломним моментом
у наших стосунках. Ми з сином
обговорили багато всього, і я дала
йому можливість самостійно пожи-
нати наслідки своєї поведінки. Ми з
чоловіком лише радили йому і пояс-
нювали, яким чином він може вирі-
шувати свої проблеми самостійно.

Поступово він почав приймати
нашу любов і підтримку. Після п'яти
важких років наші стосунки з ним
зараз, головним чином, основуються
на повазі. Його життя у багатьох
аспектах все ще зруйноване, але він
на шляху до його впорядкування.
Він поступово починає розуміти, що
є насправді важливим у житті і що
приносить тривале задоволення.

Діючи згідно з Господньою по-
радою, ми всією сім'єю здобули

Старійшина Девід Б. Хейт (1906–2004)

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ЩО ОЗНАЧАЄ ІСУС ДЛЯ НАС СЬОГОДНІ?

Старійшина Девід Б. Хейт був висвячений апостолом 8 січня 1976 року і служив у цьому кворумі до своєї смерті у 2004 році. Як помічник Ради дванадцятьох він виголосив цей виступ під час генеральної конференції 6 квітня 1974 року. Повну версію тексту англійською можна знайти в травневому випуску журналу Ensign за 1974 рік на LDS.org.

Ісус, якого я знаю і в якого вірю, —це Ісус Христос, Син Божий. Це свідчення було відкрито мені завдяки благословенню і впливу Святого Духа. Я знаю, що Він ... — Творець світу і всього, що в ньому, що Він—наш Спаситель, Який любить кожного з нас і Який помер на хресті за нас, Який навчає нас співчуттю і прощенню. Він є другом для всіх людей, цілителем для хворих, подавцем миру для всіх, хто буде слухати і вірити.

Сучасні люди не повинні відійти від істин, даних у давні часи та в останні дні,—істин та духовного досвіду, які отримували пророки,

коли ходили разом з Ісусом і розмовляли з Ним. Що означав Ісус для апостолів давнини? Що Він означав для Петра?

Марк, описуючи події ранку Воскресіння, розповідає, що [два ангели], яких Марія Магдалина та Марія, мати Якова, побачили, зайшовши в гробницю, сказали їм: “Йдіть, скажіть учням Його та Петрові” (Марк 16:7). Вони отримали конкретну настанову повідомити Петра. Петро та Іван побігли до гробниці. Петро увійшов, побачив акуратно складене льняне полотно і хустку, яка була на Його голові. Тепер Петро на власні очі пересвідчився в цій величній події.

У день П’ятидесятниці Петро ... проповідував про славетну євангелію і свідчив про Ісуса з Назарета. Люди відчули щось особливе в серці і запитували: “Що ж ми маємо робити, мужі-браття?” (Acts 2:37). А Петро, з заново поглибленим переконанням, відповів: “Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім’я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів,—і дара Духа Святого ви приймете! (Дії 2:38). Три тисячі душ повірили й були охрищені. Вони відчули дух і силу старшого апостола нашого Господа. Чи можемо ми сумніватися стосовно того, що означав Ісус для Петра?

Мене завжди зміцнює запал і щирість Іванового переконання. У нього не було ніяких сумнівів. Він

свідчив: “Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. ... Усе, через Нього повстало. ... І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його” (Іван 1:1, 3–5). ...

Нам важко досягнути, чим Ісус був для Нефія, коли воскреслий Христос явився у Західній півкулі, кажучи: “Дивіться, Я є Ісус Христос, про Якого пророки свідчили, що Він прийде на землю”. ...

Потім Нефій пише: “Безліч людей підійшло і вклало руки свої в Його бік, і торкнулося слідів цвяхів на Його руках і на Його ногах” (3 Нефій 11:10, 15). ... Вони були в Його присутності, і вони могли свідчити.

Що означав Ісус для хлопчика Джозефа Сміта? Поява Бога Батька та Ісуса Христа хлопчикові-пророку в наш час описана його власними словами: “Я побачив прямо над головою стовп світла, яскравішого за сонце. ... Коли світло було на мені, я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з Них звернувся до мене, називаючи моє ім’я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” (Джозеф Сміт—Історія 1:16–17). ...

Духовне знання і духовний досвід не повинні зникати і їм не треба зникати зі свідомості сучасної людини, оскільки свідчення стародавніх і сучасних пророків записані на

користь людині, і віруючі у наш час свідчать про ці істини. Сучасна людина повинна замінити непевність і сумніви бажанням більше дізнатися про Ісуса.

Наша відповідальність і славетна можливість—постійно свідчити про Ісуса Христа. Ми повинні свідчити світові про Його божественність, про реальність Його народження у плоті від божественного Батька і земної матері. Його було обрано

для виконання важливої місії Відновлення та Викуплення. Її Він здійснив—Його було розп'ято і піднято з могили, таким чином давши можливість кожній людській істоті—як святий, так і грішній—воскреснути завдяки цій надзвичайній Спокуті Ісуса.

Усі можуть стати на шлях вічного розвитку. Кожен, хто приймає Його і кається, отримує прощення своїх минулих гріхів і можливість

здобути піднесення. “Я—дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Іван 14:6). Чи здатен людський розум створити кращу концепцію стосовно призначення людини? Ісус Христос є центральною фігурою.

Повертаючись до питання “Що Ісус означає для сучасної людини?”, я свідчу, що Він означає все. ■

Пунктуацію, вживання великої літери і цитування узгоджено з сучасним правописом.

Сучасні люди не повинні відійти від істин, даних у давні часи та в останні дні,—істин та духовного досвіду, які отримували пророки, коли ходили разом з Ісусом і розмовляли з Ним.

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Відвідайте news.lds.org, щоб дізнатися більше про церковні новини та події.

Нові теми для візитного вчителювання—починаючи з жовтня

Починаючи з жовтня 2013 р. послання для візитного вчителювання Товариства допомоги будуть зосереджуватися на божественній місії Ісуса Христа та Його багатьох ролях і рисах.

Ми читаємо в книзі *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*: “Коли Ісус Христос був на землі, Він показував, як ми повинні жити”¹. Вивчаючи ролі і риси Спасителя та зосереджуючись на них, сестри в Церкві будуть вчитися, як ставати більш схожими на Нього², і зможуть обговорювати з сестрами, яким вони служать, як вчення і приклад Спасителя можуть впливати на їхнє життя.

Господь показав нам, як служити: наглядати, зміцнювати і навчати одне одного. Він служив кожному окремо, одному за одним³. Візитне

вчителювання дає нам можливість наслідувати Його приклад.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, свідчив, що “візитне вчителювання—це складова Господнього плану надання допомоги людям по всьому світу. ... “Він встановив модель”⁴. Як візитні вчителі, ми також пам’ятаємо пораду Президента Томаса С. Монсона: “Ми є руками Господа тут, на землі, і маємо доручення служити Його дітям і надихати їх. Він розраховує на нас в цьому”⁵. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 115.
2. Див. Мороній 7:48.
3. Див. *Дочки в Моєму царстві*, с. 115; *Довідник 2: Керування Церквою*, 9.5.
4. *Дочки в Моєму царстві*, с. 121.
5. *Дочки в Моєму царстві*, с. 123.

Тепер на сайті FamilySearch уже один мільярд записів

Р. Скотт Ллойд

Співробітник газети *Church News*

Волонтери з усього світу проіндексували (оцифрували) величезну кількість зібраних Церквою генеалогічних записів і 19 квітня 2013 р. колективно досягли важливої віхи. У цей день завдяки їм на церковному сайті FamilySearch вже було мільярд записів, доступних для пошуку; на цю роботу пішло менше семи років.

За індексування добровольці з ентузіазмом взялися ще на початку 1978 р., але у вересні 2006 р. відділ сімейної історії виступив з важливою ініціативою запросити буквально кожну людину по всьому світу зайти на сайт і зареєструватися для участі в проєкті індексації.

“Документи в основному знаходилися на 2,4 мільйонах роликів мікрофільмів, на яких було сфотографовано записи з історичних документів зі 110 країн і князівств,—пояснено у Вікіпедії в статті про сайт FamilySearch.— Серед цих документів: переписи населення, свідоцтва про народження і смерть, дозволи на укладання шлюбу, військові записи, записи про власність та інші дуже важливі записи, що ведуться місцевими, державними та національними органами влади”. ■

© RI

Старійшина Перрі радить випускникам університету жити збалансованим життям

У квітні 2013 р. старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступив на торжестві з нагоди присудження університетських ступенів в Університеті Бригама Янга в Прово, шт. Юта, США. Він говорив про необхідність знайти баланс в житті та наголосив на необхідності виділяти час для сім'ї, час для роботи, час для навчання, час для служіння, час для себе і, особливо, час для євангелії Ісуса Христа.

Він порадив випускникам жити завбачливо. "Один з найважливіших уроків, які ви будь-коли засвоїте,—це мати безпеку і мир, що приходять від життя у межах своїх статків",—сказав він.

Він також наголосив на важливості встановлення сім'ї, зосередженої на Христі. "Щоденні молитви та вивчення Писань повинні стати частиною кожної домівки святих останніх днів,—сказав він.—Зробіть євангелію Ісуса Христа невід'ємною, активною складовою вашого життя".

Старійшина Нельсон відвідує Північноазійську територію

З 23 лютого по 3 березня 2013 р. старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідував Північноазійську територію. Старійшина Нельсон сказав, що в який би куточок світу він не приїздив, його послання є тим самим. "Ми тут, щоб навчати і свідчити про Господа Ісуса Христа і Його відновлену євангелію,—сказав він членам Церкви в цій території.—Наше послання—це послання про мир і радість, зміцнення сімей, об'єднання чоловіка з дружиною, дітей зі своїми батьками і людей з їхніми предками, ... щоб всі вони могли насолоджуватися вічним життям в присутності Бога, коли закінчиться їхня подорож на землі".

Крім зборів з провідниками священства та членами Церкви по всій тій території та в спеціальному окрузі для військовослужбовців на Окінаві, старійшина Нельсон також зустрівся в Японії з двома місцевими урядовцями.

Наближається конференція

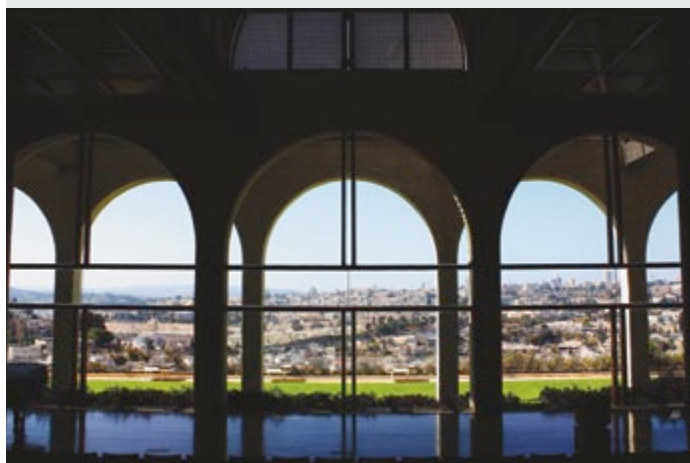
Наближається ще одна генеральна конференція, час, коли провідники Церкви діляться з її членами словом Господа. Як сказав Господь: "Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно" (УЗ 1:38). Ось досвід генеральної конференції, що пройшла у квітні 2013 р.:

Конференція на Галілейському морі

Минулого квітня майже 60 студентів з Єрусалимського центру близькосхідних досліджень Університету Бригама Янга зібралися на березі Галілейського моря, щоб подивитися недільну ранкову сесію генеральної конференції. Пряма трансляція цих зборів через Інтернет була спроектована на стіну сараю, що знаходився неподалік від води. Студенти перебували в Галілеї в рамках 10-денної поїздки тим регіоном. Вони визнавали й цінували важливість цієї події.

Дженні Смітсон, одна з цих студентів, сказала, що це було диво—"почути настанови від пророків і апостолів останніх днів, уявляючи давніх апостолів, яких ось на цих берегах навчав Сам Христос". ■

Вид з Єрусалимського центру Університету Бригама Янга

Мої МОЛИТВИ ВДЯЧНОСТІ

*Долаючи економічні
труднощі, я відчувала,
що в нас так багато
потреб, про які треба
молитися. Чи могла
я у своїх молитвах
зосередитись лише
на подяці?*

Де кілька років тому ми з чоловіком придбали дім, який нам надзвичайно подобався, і витратили багато часу і грошей, щоб його відремонтувати. Через півтора роки після цього почався економічний спад. Нам доводилося витрачати так важко зароблені заощадження на виплату великої застави і на купу передбачених витрат.

Минали місяці випробувань і економічних труднощів. Один місяць був надзвичайно важким: ремонт будинку та автомобіля, рахунки за медичне обслуговування і зменшення зарплати. Наші заощадження швидко зникли.

Пам'ятаю, як я молилася і постійно просила про речі, які нам були необхідні. Стрес настільки поглинув мене, що я не мала сил належним чином піклуватися про наших дітей та сімейні потреби, і відчувала, що мене охоплює депресія і розпач. Однак я продовжувала молитися, шукаючи втішення і знаючи, що це стане якорем, який не дасть мені ще глибше зануритися в темряву.

Після багатьох місяців молитов про допомогу я почала думати, як молитися зі ще більшим запалом. Дух нагадав мені про пораду, яка міститься в настановах провідників священства і в Писаннях, про те, як важливо висловлювати вдячність Небесному Батькові. Ці спонукування допомогли мені усвідомити, що мені необхідно більше дякувати за свої благословення і менше просити про ті речі, які були потрібні моїй сім'ї та мені. Я вирішила, що упродовж одного тижня не буду звертатися в молитвах зі своїми щоденними благаннями, а висловлюватиму лише вдячність.

Було важко. Я бачила, що моїй сім'ї так багато всього потрібно. Я відчувала, ніби спостерігаю, як моя сім'я тоне, а я не прошу про благословення, які нам так сильно потрібні. Як же Господь мене благословить, якщо я про це не прошу?

Попри свої хвилювання, я все-таки спробувала. Невдовзі я зрозуміла, що мої молитви більше не були монотонними проханнями. Я знову здобула здатність помічати потреби інших людей і окрім проблем бачити й благословення, які я дійсно мала. Моя вдячність наближала мене до Спасителя, втішала мене так, як ніщо інше.

На думку спав вірш з Писань: "І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а взавтра до печі викидається, Бог отак зодягає,—скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні?" (Матвій 6:30). Цей вірш з Писань упокорив мене у моїх повсякденних молитвах. Завдяки вдячності я змогла більше дізнатися про істинне смирення.

Дні того тижня минали, і мої молитви змінилися з "я дякую Тобі за їжу, одяг і дах над головою" на "я дякую Тобі за сім'ю, яку Ти зберігаєш, про яку піклуєшся і продовжуєш охороняти. Я дякую Тобі за їжу, якою Ти продовжуєш нас благословляти". Я також не забувала молитися: "Я дякую Тобі за те, що ми можемо на Тебе покладатися, що Ти думаєш про нас і вказуєш підготований Тобою шлях, аби ми могли уникнути залежності, якою б вона не була". На певному етапі мої молитви стали не лише молитвами вдячності і смирення, але також і віри. Не просячи про благословення, я виявляла віру в те, що Господь про нас попклується, і моя віра надзвичайно зросла.

Упродовж тих молитов мої думки часто зосереджувалися на жертві перших святих, і я запитувала себе, чим я готова пожертвувати. Минуло ще кілька днів, і ми виставили свій милий дім на продаж. Ситуація на ринку нерухомості була дуже несприятливою, але дивовижним чином ми мали благословення продати свій будинок. Хоча ми втратили багато грошей, як і передбачали, зараз наша сім'я починає будувати більш надійний мирський фундамент.

Однак не продаж будинку в такі складні часи став для мене дивом, яке я запам'ятала завдяки отриманому досвіду. Дивом є віра, яку я розвинула, і розуміння, яке я здобула. Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, сказав, що вдячність—це "спасительний принцип"¹. Я думаю, що відчула часточку того, про що він казав, коли звернулася серцем в молитві до Небесного Батька і здобула втішення, мир і скерування. Моє щойно здобуте свідчення про вдячність надихає бути смиренною, смирення заохочує до віри, а віра робить чудеса. ■

Автор живе в штаті Невада, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Джеймс Е. Фауст, "Gratitude as a Saving Principle," *Ensign*, May 1990, 85–87.

Старійшина
Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Справедливість і

Я знаю, що ми знову будемо зі Спасителем, що, зберігаючи вірність Йому, ми будемо вільні—не обмежені, не обтяжені—і, дивлячись на шрами на Його плоті, ми дещо зрозуміємо про Його кайдани і Його ув'язнення та смерть заради нас.

Милість Бога

Це не було схоже на церемонію вручення дипломів чи присвоєння ступеня бакалавра, на які я приходив раніше чи в яких брав участь. Було 44 випускники, усі чоловіки. На них не було традиційних мантий, головних уборів чи накидок. Кожен чоловік був одягнений у блакитну джинсову сорочку і сині джинсові штани.

Церемонія не проводилася у спортзалі, чи на стадіоні, чи навіть у гарній аудиторії. Вона відбувалася у скромній міжко-нфесійній каплиці у в'язниці штату Юта. Випускний клас

успішно завершив річний курс вивчення Біблії, спонсорований Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, але на нього запрошувалися всі, хто бажав його відвідувати.

Вступну молитву промовив юнак, який був схожий на звичайного хлопця. Він був наляканий до смерті, але молився від усього серця. Він був засуджений до 10 років ув'язнення за пограбування із застосуванням зброї. Заключну молитву

промовив чоловік років 45–50. Він виглядав так, як і, можливо, ваш дядько. Його було засуджено до довічного ув'язнення за вбивство другого ступеня.

Юнак, якого випустили з в'язниці, прийшов, щоб отримати своє посвідчення

і підбадьорити інших. Він сказав: “Хлопці, перспектива у в'язниці є дуже сумною. Вона виглядає набагато яскравішою по той бік стін. Намагайтеся пам'ятати про це”. Потім він звернувся до гостей, до друзів і членів сімей, які прийшли, і сказав: “Ви, люди, є світлом у темному місці. Якби не ваша

любов, ми не могли б дістатися з того місця, де ми є, туди, де нам треба бути”.

Коли церемонія закінчилася, в'язень, який вів її, з хвилюванням у голосі й сльозами на очах сказав: “Це найприємніша подія за весь рік. Вона є кращою за Різдво. Вона є кращою за День подяки. Вона є навіть кращою за День матері. Вона краща тому, що ми стали просвітлені, і це найбільше наблизило нас до свободи”.

*Тож прийдімо
до місця виправ-
лення—до єпи-
скопа, або до
Господа, або до
тих, кого ми скрив-
дили, або до тих,
хто скривдив нас.*

Потім ворота за мною і за моєю дружиною з шумом закрилися. Того вечора ми повернулися додому і маю зізнатися, що я не міг спати. Та подія не давала мені спокою. У передранкові години мене відвідали почуття, думки і відповіді стосовно ув'язнення та свободи (і того, як вони пов'язані з просвітленням і любов'ю), яких я раніше не мав.

Справедливість Бога

Тієї ночі я отримав відчуття, що Бог справедливий. Алма сказав: “Хіба ти вважаєш, що милість може пограбувати справедливість? Я кажу тобі: Ні; зовсім ні. Якби це було так, Бог перестав би бути Богом” (Алма 42:25). Апостол Павло сказав Галатам: “Не обманюйтеся,—Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!” (Галатам 6:7).

Після цього прийшла така думка: Павло дійсно мав на увазі, що ми пожинаємо саме те, що посіали. Мені знову подумалося, що коли ми посіємо чортополох, то навряд чи зможемо зібрати полуницю. Якщо ми сіємо ненависть, то не можемо сподіватися, що у відповідь отримаємо море любові. Ми пожинаємо лише те, що посіали.

Потім прийшла ще одна думка, коли я згадував тих чоловіків у блакитних сорочках: одна річ пожати те, що ми посіали, але якимось чином ми пожинаємо завжди у більшій кількості. Ми сіємо трохи чортополоху, а пожинаємо багато—роки і роки, великі кущі та гілки. Ми ніколи не позбавимось його, поки не виполемо геть. Якщо ми сіємо трохи ненависті, то перш ніж ми усвідомимо, ми пожнемо багато ненависті—тліючої, загниваючої, агресивної, яка зрештою перетворюється на непримирим, злісну ненависть.

Потім, як це не звучить іронічно, до мене прийшло заспокійливе усвідомлення,

що перша думка про справедливість Бога вже не була такою болісною, як на початку. Як би не було нам страшно від думки, що всі ми грішимо, як би не було нам страшно постати перед справедливим Богом, набагато страшніше для мене було б постати перед несправедливим Богом.

Основний принцип доктрини святих останніх днів полягає в тому, що, аби рухатися вперед, нам слід знати, що Бог є справедливим. Однією з Божих якостей є справедливість, і ми не мали б віри—бо боялися б—жити праведно або мати більше любові, або каятися з більшою готовністю, якби певним чином ми не вважали, що можемо розраховувати на справедливість, якби певною мірою ми вважали, що Бог передумає і вирішить, що є інші правила¹. Оскільки ми знаємо, що Бог є справедливим і Він перестав би бути Богом, якби це було не так, ми з вірою йдемо вперед, знаючи, що не станемо жертвою примхи чи капризу чи невдалого дня або поганого жарту. Така впевненість додає оптимізму.

Милість Бога

Потім прийшла ще одна думка. Який я вдячний за те, що Бог, оскільки Він є Тим, Ким Він є, має також бути милосердним Богом. У книзі Алма 42 після того, як Алма роз'яснив Коріантону, що Бог має бути справедливим, він проголосив, що цей самий Бог має бути милостивим також, і що милість пред'являє права на *тих, хто кається*. Ця думка була для мене новою, бо я щойно побував у місці виправлення. Ця думка підбадьорила мене: милість може пред'являти права на того, хто кається. Я вирішив, що якщо ті чоловіки мали піти у *місце виправлення*, аби скористатися даром милості—і потрапивши туди, вони знайшли євангелію Ісуса Христа або

Коли ми посіємо чортополох, то навряд чи зможемо зібрати полуницю. Якщо ми сіємо ненависть, то в дійсності не можемо сподіватися, що у відповідь отримаємо море любові. Ми пожинаємо лише те, що посіяли.

Писання, або Спокуту—тоді їхнє ув'язнення було того варте.

Тож прийдімо до місця виправлення—до єпископа, або до Господа, або до тих, кого ми скривдили, або до тих, хто скривдив нас. Навколо нас, я вважаю, є багато наших власних невеликих місць виправлення. Якщо нам треба прийти туди, аби це допомогло щиро покаятися і зробило спроможними заявити своє право на дар милості—тоді нам треба це зробити.

Я знаю, що нелегко повернутися, виправити все і почати знову, але я вірю всім своїм серцем, що легше почати знову і напевно отримати від цього задоволення, ніж продовжувати жити по-старому і сподіватися, що справедливисть не візьме свою плату.

Один з моїх улюблених британських учених сказав: “Я не думаю, що всі, хто обрав хибні дороги, загинуть, але їхнє врятування полягає в поверненні на вірний шлях. [Математичне] рівняння, [якщо його неправильно розв'язували], можна

виправити: але для цього треба не *продовжувати* розв'язування, а повернутися назад, поки не знайдете помилку, а [потім] вирішувати його знову, почавши з того місця. Зло можна виправити, але воно не “перетвориться” на добро. Час цього не вилікує. Заклинання має бути зняте”².

Тож Бог є справедливим, “милість пред'являє права на тих, хто кається” (Алма 42:23), а зло може бути виправлене.

Потреба в покаянні

Кінцева і заключна думка, яка прийшла до мене, допомогла мені зрозуміти те, чого я можливо, ніколи буквально не зрозумів би. Це те, чому кожному поколінню, в кожному розподілі Господь сказав те, що Він сказав у самих перших доктринах цього розподілу: “Не говори цьому поколінню нічого іншого, крім покаяння; виконуй Мої заповіді” (УЗ 6:9). Ця думка стала для мене дуже позитивною, корисною, спонукаючою, як і сам вірш. Я усвідомив, як ніколи раніше, що не існує іншого шляху крім покаяння.

Якщо ви подібні до інших смертних, то у вас є певні сфери, де ви маєте позбавити себе кайданів, у вас є пута і ланцюги, з яких ви можете звільнитися, і у вас є гріхи, в яких ви можете покаятися. Хочу звернутися лише до одного прикладу: пута невігластва.

Те, що я вважаю найбільшим духовним обмеженням у нашому житті—це проста відсутність необхідних знань. На початку свого життя ми заучуємо невеликі кліше. Два з них такі: “Незнання—це щастя” і “Те, чого я не знаю, те мене не тривожить”. Дозвольте сказати вам з усією серйозністю, що ніщо не потривожить вас *більше*, ніж те, чого ви не знаєте. Я впевнений, що ми будемо засуджені через пута, в яких ми зрештою заплутались, і понесемо певне покарання у цьому або в наступному житті за те, чого ми не навчилися.

Завдяки принципам нашої релігії ми дізнаємося, що не можемо бути спасенні

у невігластві (див. УЗ 131:6), що засвоєне нами у цьому житті залишається з нами у воскресінні (див. 130:18), що наші переваги у прийдешньому світі будуть пропорційні нашій обізнаності (див. УЗ 130:19), що ми спасенні відповідно до того, що знаємо³, що світло і знання залишають Злого (див. УЗ 93:37), що слава Бога—це розум (див. УЗ 93:36), тощо. Якось на початку цього розподілу всю Церкву, всіх, хто до неї належав, було звинувачено. Господь казав у розділі 84 книги Учення і Завіти:

“І тепер Я даю вам заповідь бути обережними щодо себе, старанно прислухатися до *слів* вічного життя.

Бо ви будете жити кожним *словом*, що йде з вуст Бога.

Бо *слово* Господа є істина, а все, що є істина, є світло, а все, що є світло, є Дух, саме Дух Ісуса Христа” (вірші 43–45; курсив додано).

Щоб зрештою прийти в присутність Господа Ісуса Христа, треба почати з того, про що йдеться в розділі 84, тобто зі *слова*.

Я знаю, що нелегко повернутися, виправити все і почати знову, але я вірю всім своїм серцем, що легше почати знову і отримати від цього задоволення, ніж продовжувати жити по-старому і сподіватися, що справедливість не візьме свою плату.

“Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете,—і станеться вам!” (Іван 15:7; курсив додано).

Важливість свободи

Якби нам було потрібно вибрати тему нашого існування—нашого існування зараз, не нашого доземного минулого і не того, що чекає попереду,—то ця тема мала б щось спільне з пошуками справжньої свободи. Ми знаємо, що значну частину великої Наради на небесах було присвячено тому, щоб навчити нас, як ми можемо досягати повної свободи. Шлях Батька був шляхом свободи волі та вибору—свободи помилятися, але в кінцевому результаті свободи, яка є умовою успіху. Весь можливий захист і всі сили всесвіту були залучені до того, щоб забезпечити нас свободою виявляти свою волю і повернутися до цілестіального дому. Цей захист включає повноту євангельських істин і Спокуту Спасителя Ісуса Христа.

Ми дійсно відчуваємося зв'язаними і ув'язненими, коли ми не вільні. Я майже хочу, щоб колись у своєму житті я потрапив у в'язницю, щоб ці мої слова звучали дуже хвилююче. Я б хотів промовляти, як Петро або Павло, щоб ангел прийшов і налякав сторожу, і відчинив двері в'язниці (див. Дії 12:5–11; див. також 16:25–26), або як Алма і Амулек змусити стіни в'язниці обвалитися (див. Алма 14:23–29), або як Джозеф Сміт, який з самого серця брудної, гнітючої, жахливої в'язниці зміг написати те, що можна віднести до найкращих вірців духовної літератури нашого розподілу (див. УЗ 121–123). Ми дякуємо Богові, що живемо в цей час, коли Президенту і пророку нашої Церкви не потрібно жити в страху перед ув'язненням і від нас не вимагається, принаймні політично і фізично,

йти в залежність або рабство. Але є інші види залежності і є інші види в'язниць у нашому житті, які слід зруйнувати. Уся робота, заради якої ми прийшли сюди, має бути зроблена.

Я вірю всім своїм серцем, що якщо ми можемо покаятися у своїх гріхах, якщо ми можемо бути милосердними до гріхів інших, якщо ми можемо набратися смливості у своїх обставинах і якось їх змінити, живий Батько всіх нас простягне до нас руки і в духовному розумінні, “понес[е] [нас], наче на орлиних крилах” (УЗ 124:18).

Мене несли на орлиних крилах. Я знаю всім своїм серцем, що Бог живий і що Ісус є Христос. Я знаю, що Ісус веде цю Церкву, що це Його Церква, що Він є головним наріжним каменем для фундаменту, яким є сучасні апостоли і пророки. Я знаю, що ми знову будемо зі Спасителем, що, зберігаючи вірність Йому, ми будемо вільні—не обмежені, не обтяжені—і, дивлячись на шрами на Його плоті, ми дещо зрозуміємо про Його кайдани і Його ув'язнення та смерть заради нас. Я знаю, що ми повинні каятися у своїх гріхах і що Бог повинен бути справедливим, але мене дуже втішають Писання і слова сучасних пророків про те, що там, де багато гріха, може бути ще більше милості, і що милість “пред'являє права на того, хто кається”. ■

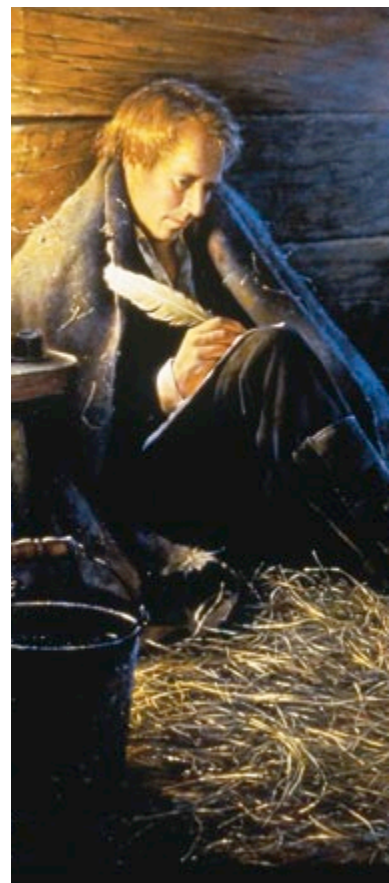
З виступу “Borne Upon Eagles' Wings”, виголошеному на духовному вечорі 2 червня 1974 року в Університеті Бригама Янга. Повний текст англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

Більше щодо цієї теми див. Д. Тодд Крістофферсон, «Викуплення», *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 109; та Крейг А. Кардон, «Спаситель прагне прощати», *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 15.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Lectures on Faith* (1985), 50–54.
2. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), viii.
3. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 270.

*З самого серця
брудної, гнітючої,
жахливої в'язниці
Джозеф Сміт
написав те, що
можна віднести
до найкращих
вірців духовної лі-
тератури нашого
розподілу.*

Христова милість

*Земне служіння Спасителя є для нас
практичним прикладом того, як ми можемо
бути милостивими.*

Ренді Л. Дейбелл

Коли пророк Джозеф Сміт і Мартін Гарріс втратили 116 сторінок перекладу Книги Мормона, вони отримали сувору догану від Господа (див. УЗ 3:6–8, 12–13). Джозеф на певний час втратив привілей перекладати і сумував через свій непослух¹. Після того як він упокорився і благав у Господа прощення, Спаситель запевнив Джозефа: “Пам’ятай, Бог милостивий; ... і ти все ще є обраним, і знову покликаний на цю роботу” (УЗ 3:10).

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, навчав: “Христос є нашим прикладом. Своїми вченнями [про милість] та Своїм життям Він показав нам шлях. Він пробачав нечесливих, грубих і тих, хто бажав завдати Йому болю і нашкодити Йому”².

У Писаннях показано, що милість—це одна з найголовніших якостей Спасителя. Ісус навчав: “Блаженні милостиві” (Матвій 5:7), і “Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний” (Лука 6:36)³. Милість означає співчуття і включає в себе почуття та дії, що виявляють симпатію, доброту, прощення і любов. Наша здатність бути милостивими часто виявляється тоді, коли ми розуміємо незвичайні та сумні обставини інших людей. Ісус Христос показав безмежну здатність бути милостивим. Він “не міг дивитися в обличчя людей, які переживали збентеження, мали труднощі або страждали, і не відчувати їхній біль. ... Як тільки Він бачив, що люди змучені та розпорошені, як ті вівці, що не мають пастуха, Його серце сповнювалося співчуттям до них”⁴.

Наступні принципи з історій, що містяться в Новому Завіті, ілюструють, як Спаситель виявляв милість і як ми можемо прийняти рішення бути милостивими до інших.

Ісус виявляв милість, не звинувачуючи інших.

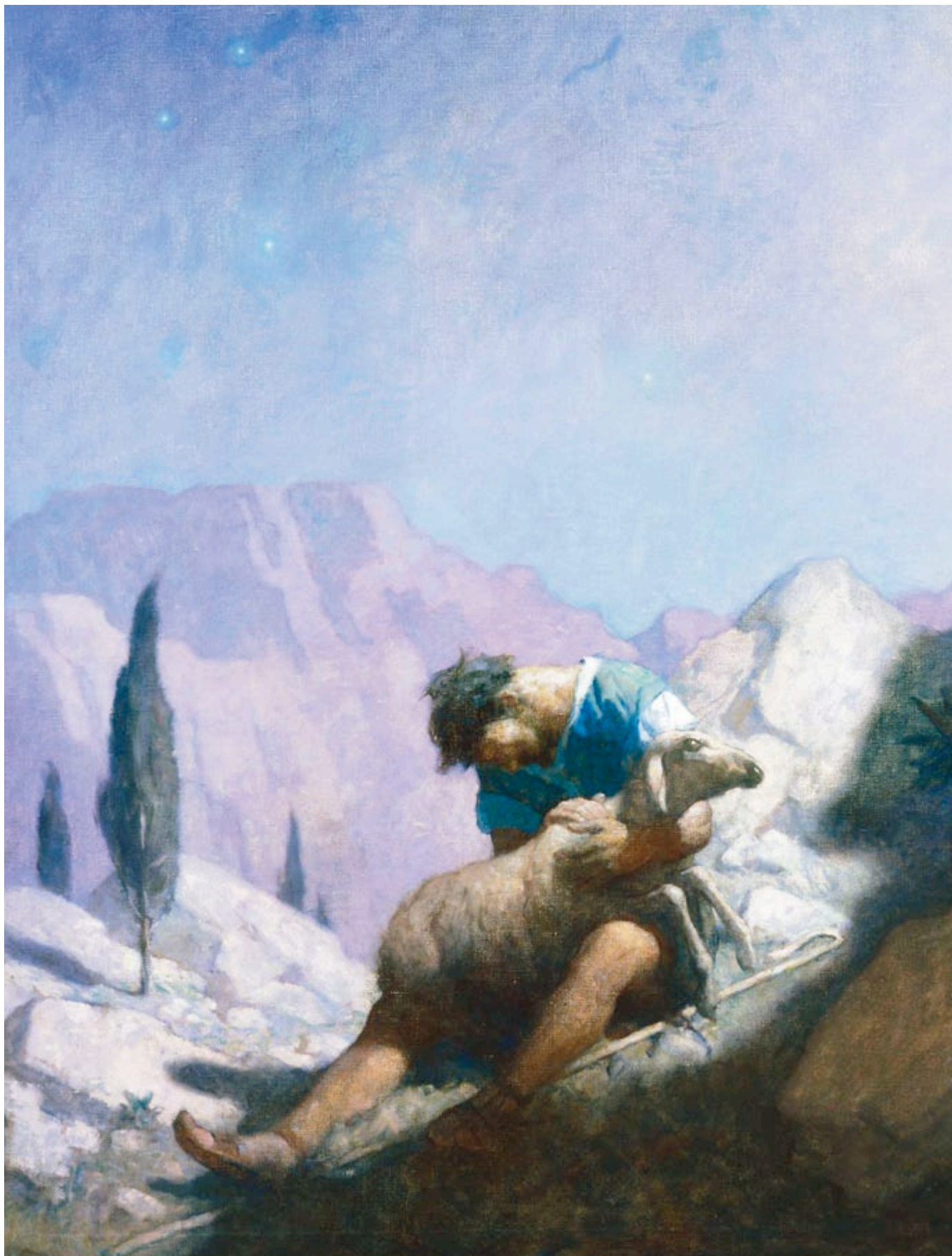
Під час останньої вечері, за кілька годин до зради, Юда Іскаріотський споживав Пасхальну вечерю разом з іншими учнями. Коли Ісус промовив: “Один із вас видасть Мене”, учні, у тому числі і Юда, запитали Його: “Чи не я?” (Матвій 26:21–22). Ісус відповів Юді: “Що ти робиш—роби швидше” (Іван 13:27). Потім біля входу в Гефсиманський сад Ісус і Юда знову зустрілися. Юда сказав: “Радій, Учителю!” і привітав Спасителя поцілунком (Матвій 26:49), на що Ісус запитав: “Чи оце поцілунком ти, Юдо, видаєш Сина Людського?” (Лука 22:48). Відповідь Ісуса хоча і не позбавила Юду наслідків його дій, однак не звинуватила його, а натомість була зверненням до Юдиного відчуття про правильне і неправильне.

Після того як Ісусу довелося витерпіти від рук римських солдат години ув’язнення, після того, як Його били, бичували, провели по всьому місту, після того, як Йому довелося нести Свій хрест, до якого Його прибили цвяхами, Він милостиво поглянув на Своїх мучителів і благав: “Отче, відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!” (Лука 23:34).

Ісус виявляв милість, вибираючи любов, а не засудження.

На початку Свого служіння Ісус під час однієї з подорожей зупинився відпочити і освіжитися біля криниці в

“Як тільки [Спаситель] бачив, що люди змучені та розпорошені, як ті вівці, що не мають пастуха, Його серце сповнювалося співчуттям до них”.

Самарії. Одна жінка прийшла до колодязя, щоб набрати води, і Спаситель зав'язав з нею розмову. Жінка була дуже здивована, що Він з нею розмовляє, “бо юдеї не сходяться із самарянами”. Однак Він не дотримувався традицій, які принижували жінку в очах інших. Він навчав її про живу воду євангелії, і Він свідчив їй: “Це Я [є Месією], що розмовляю з тобою”. (Див. Іван 4:3–39).

У кінці своїх днів служіння в Переї Ісус проходив містом Єрихон, прямуючи до Єрусалима. Невеликого зросту багатий чоловік на ім'я Закхей виліз на дерево, щоб побачити Спасителя, Який проходив поруч. Ісус його помітив і попросив прийняти Його в своєму домі. Хтось із Ісусових учнів поскаржився, коли це побачив, сказавши, що Ісус “до грішного мужа в гостину зайшов”. Але Ісус, помітив доброту Закхея і сказав: “Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів”. (Див. Лука 19:1–10).

Ісус виявляв милість, даючи іншим багато можливостей покаятися і отримати прощення.

На початку Свого служіння Ісус повернувся до синагоги у Своему рідному місті Назареті, в якій Він часто поклонявся. Він прочитав усім, хто зібрався в той Суботній день, пророцтво про Месію з книги Ісаї. Потім Він ясно свідчив їм, що Він і є Месією. Люди в синагозі “переповнилися гнівом”, почувши Його слова, і “вигнали Його за місто, ... щоб скинути Його” з краю гори. (Див. Лука 4:16–30). Люди, які були все життя Його друзями, стали ворогами. Через деякий час Ісус знову прийшов у Назарет і навчав людей. І хоча вони знову образилися на Нього, Він двічі намагався допомогти їм зрозуміти. (Див. Матвій 13:54–57).

Юдейські провідники були найзапеклішими ворогами Ісуса. Вони прагнули Його вбити, бо Він був загрозою їхнім традиціям. Однак Ісус неодноразово закликав їх покаятися і примиритися з істиною. У Писаннях записано принаймні 10 великих проповідей, в яких Ісус звертався безпосередньо до тих провідників, вказуючи на їхні гріхи і закликаючи до покаяння.

Ісус виявляв милість, не піддаючись озлобленості.

Єрусалим був місцем кінцевих страждань Спасителя і Його смерті. Він міг образитися і розізлитися на місто

і його мешканців; натомість Він часто відчував смуток за їхню злочестивість і відмову покаятися.

За кілька днів до Свого розп'яття Ісус в'їхав у Єрусалим на віслюку. Натовп послідовників радів, розстеляючи перед Ним на землі свій одяг і славлячи Бога. (Див. Лука 19:28–38). Але Ісус знав, що вірність єрусалимських мешканців не триватиме довго. Дивлячись на місто під час Свого останнього тижня, Спаситель плакав, кажучи: “Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, ...—та ви не захотіли!” (Матвій 23:37; див. також Лука 19:41–44).

Мине лише кілька днів, і натовп повернеться проти Ісуса та вимагатиме Його смерті. Коли Спасителя вели на розп'яття, “натовп великий людей і жінок ... плакали та голосили за Ним.

А Ісус обернувся до них та й промовив: “Дочки єрусалимські, не ридайте за Мною,—за собою ридайте й за дітьми своїми!” (Лука 23:27–28). Незважаючи на Його привселюдне приниження і надзвичайні особисті страждання від рук мешканців Єрусалима, Спаситель не озлобився на них, але висловлював смуток через те, що вони не хотіли покаятися.

Ісус виявляв милість, допомагаючи тим, хто був у нужді.

Під час однієї з подорожей Ісус наближався до міста Наїн, де побачив, як “виносили вмерлого, одинака в своєї матері, що вдовою була” (Лука 7:12). Старійшина Джеймс Е. Талмейдж (1862–1933), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, описав чудо, яке сталося невдовзі, у своїй книзі *Jesus the Christ (Ісус Христос)*: “Наш Господь зі співчуттям поглянув на сповнену страждання матір, у якої тепер не було ні чоловіка, ні сина; і, відчувши Сам, глибину її горя, Він дуже лагідно сказав: “Не плач!” Він доторкнувся до мар [і], ... звертаючись до померлого, промовив: “Юначе, кажу тобі, встань!” І померлий почув голос Його, Хто є Господом усіх, і негайно сів й заговорив. Милостиво Ісус повернув юнака його матері”⁵.

Ісус здійснив багато інших чудес для людей, які мали усілякі потреби. Він зцілив прокаженого, утихомирив море, оживив дочку Яіра. Він уздоровив

Ісус здійснив багато інших чудес для людей, які мали усілякі потреби. Він зцілив прокаженого, утихомирив море, оживив дочку Яіра.

хворого чоловіка біля купальні у Віфесді, зцілив глухонімого і очистив 10 прокажених. Кожен з них мав безнадійну проблему.

Спаситель показав шлях для наслідування. Ми можемо намагатися бути милостивими, не звинувачуючи інших, вибираючи любити, а не засуджувати, надаючи іншим багато можливостей покаятися, уникаючи озлобленості і допомагаючи тим, хто в нужді. Чим більше милостей, виявлених нам Ісусом Христом, ми усвідомлюємо і пам'ятаємо, тим більше ми дізнаємося про те, як виявляти милість іншим людям.

Президент Ухтдорф радив: “У цьому житті достатньо сердечного болю і страждання без того, щоб ще й ми додавали до цього наші власні впертість, гіркоту й образи ... Ми маємо відпустити наші образи. ... *Це Господній спосіб*”⁶.

Коли воскреслий Господь відвідав нефійців на Американському континенті, Він навчав людей. І коли настав час залишити їх, Ісус “кинув оком знову навколо на натовп і побачив, що вони були в сльозах. ...

І Він сказав їм: Знайте, Моє нутро сповнене співчуттям до вас.

Чи маєте хворих серед вас? ... Приведіть їх сюди, і Я зцілю їх, бо Я маю співчуття до вас; Моє нутро *сповнене милості*” (3 Нефій 17:5–7; курсив додано). Його милість безкінечна. Він благословить нас божественним даром милості, якщо ми прийдемо до Нього (див. Мороній 10:32). ■

Автор живе у Нью-Йорку, США.

Більше щодо цієї теми див. Даллін Х. Оукс, «Послідовники Христа», *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 96.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2011), с. 73.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримають милість”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 76.
3. В Матвій 5:7 використано грецьке слово *eleēmōn*, що означає *співчутливий*. В Лука 6:36 використано грецьке слово *oiktirmōn*, що також означає *співчутливий*.
4. Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus* (1908), 154.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 33rd ed. (1977), 252.
6. Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримають милість”, сс. 76–77.

Як встановлюється доктрина?

Ларене Портер Гант

Співробітник редакції церковних журналів

Доктрина приходить у наш час так само, як це було в давнину—через божественне одкровення, дане пророкам.

Ми, святі останніх днів, “віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого” (Уложення віри 1:9).

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, так сказав про взаємозв'язок між одкровенням і доктриною: “В Церкві сьогодні так само, як і в давнину, встановлення вчення Христа або виправлення доктринальних відхилень є справою божественного одкровення, яке дається тим, кого Господь обдарував апостольською владою”¹.

Так само, як одкровення є засобом, за допомогою якого пророки, провидці та одкровителі отримують доктрину, кожен з нас також може отримати особисте

підтвердження, що доктрини євангелії Ісуса Христа є істинними. Це особисте одкровення отримується через молитву, вивчення Писань і свідчення Святого Духа. Ми виявляємо, що приймаємо доктрину Ісуса Христа, якщо каємося, христимося, отримуємо дар Святого Духа і продовжуємо виконувати закони та дотримуватися завітів євангелії упродовж усього життя.

Наступна схема, основана на виступі старійшини Крістофферсона, виголошеному на квітневій генеральній конференції 2012 року, показує, як встановлюється доктрина². ■

ПОСИЛАННЯ

1. Д. Тодд Крістофферсон, “Учення Христа”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 86.
2. Див. Д. Тодд Крістофферсон, “Учення Христа”, сс. 86–90.

Першому Президентству

Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ОДКРОВЕННЯ СТОСОВНО ДОКТРИНИ ПРИХОДИТЬ ВІД ІСУСА ХРИСТА.

Коли одкровення є доктриною для всієї Церкви, воно приходить лише до Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів (див. Амос 3:7; УЗ 1:38; 28:2).

ОДКРОВЕННЯ МОЖЕ ПРИЙТИ ЗАВДЯКИ ...

ЙОГО ОСОБИСТІЙ ПОЯВІ

Бог явився Мойсею і показав творіння Своїх рук (див. Мойсей 1:1–9; див. також Джозеф Сміт—Історія 1:15–20).

ЙОГО ВЛАСНОМУ ГОЛОСУ

Господь промовляв до Нефія і наказав йому побудувати корабель, аби довести його сім'ю до Американського континенту (див. 1 Нефій 17:7–8).

ГОЛОСУ СВЯТОГО ДУХА

Цей вид одкровення передається від Духа до духа. Новозавітні апостоли отримали підтвердження через Святого Духа, що вони не повинні вимагати від ново-навернених дотримання закону Мойсея (див. Дії 15:5–29).

ПОСЛАНЦЮ

Посланці Мойсей, Еліас та Ілля явилися Джозефу Сміту та Оліверу Каудері, і кожен з них передав Пророкові ключі свого розподілу (див. УЗ 110:11–16).

ОДКРОВЕННЯ МОЖЕ БУТИ ДАНО ...

ОСОБИСТО ПРЕЗИДЕНТУ ЦЕРКВИ

Пророк і Президент Церкви може отримати одкровення особисто, і воно стає доктриною, якщо його підтримають об'єднані голоси Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів (див. Дії 10; Офіційна декларація 2).

ПРОРОКАМ, ЯКІ ЗІБРАЛИСЯ ЯК РАДА

Учні на Американському континенті молилися, щоб знати, як їм назвати Церкву. Христос явився їм і відповів: "Що б ви не робили, робіть це в Моє ім'я; отже ви назвете церкву Моїм іменем" (3 Нефій 27:7).

*Праведні взірці для наслідування
благословляють підлітків під
час одного з найкритичніших
етапів їхнього життя.*

СЬОГОДНІ МОЛОДИМ ЧОЛОВІКАМ ПОТРІБНІ праведні взірці для наслідування

Хікарі Лофтус

Співробітник редакції церковних журналів

У старших класах середньої школи Тодд Сільвестер мав дві цілі: бути класним баскетболістом і прославитися на всю школу як найбільший гуляка.

У 14-річному віці Тодд почав вживати алкоголь і наркотики. Він не був членом Церкви, і батьки не навчали його, як він каже, “тому або іншому” стосовно його поведінки. З роками залежність від наркотиків і алкоголю звела нанівець його колись перспективну кар’єру баскетболіста, і він котився вниз доти, доки не почали з’являтися думки про самогубство.

На жаль, ті чи інші епізоди з історії Тодда можна спостерігати в житті багатьох юнаків у наш час, навіть серед членів Церкви. Однак у Тодда не було того, що є у юнаків у Церкві: праведних взірців для наслідування. Дорослі провідники Церкви можуть бути великим благословенням для підлітків під час одного з найкритичніших періодів їхнього життя. Завдяки своєму досвіду Тодда, який приєднався до Церкви у віці 22 років, зараз намагається бути позитивним взірцем для наслідування серед молоді свого приходу.

Переломний момент у житті брата Сільвестера настав тоді, коли у найважчий момент він звернувся з простою молитвою: “Боже, мені потрібна допомога”. Через півтора місяці давній друг, член Церкви, зателефонував йому і сказав:

“Тодде, я відчув спонукання сказати тобі, що ти нам потрібен у нашій команді. ... Ти допоможеш багатьом людям, особливо молоді й дітям”.

Через кілька років після хрищення й укладення храмового шлюбу брат Сільвестер був покликаний служити за програмою Товариства молодих чоловіків—і завдяки цьому покликанню ось уже 14 років він служить молодим чоловікам.

Керуючись своїм минулим досвідом як спонуканням у наданні допомоги молодим чоловікам, яким його було покликано служити, брат Сільвестер знаходив способи зрозуміти труднощі, через які, як він бачив, проходили хлопці. “Думаю, багато молодих людей бояться говорити про те, з чим вони борються,—каже він.—Але кожного року я розповідаю цим дітям історію свого життя. Думаю, що завдяки цьому їм зручно підійти до мене і сказати: “Послухайте, у мене проблема: я дивлюся порнографію, або вживаю алкоголь, або в мене виникають думки про самогубство”. Брат Сільвестер міг підтримувати їх, поки вони працювали над процесом покаяння, що включає зустріч з єпископом.

Провідники, які вислуховують молодих людей і виявлять їм любов у нелегкі для юнаків періоди життя, можуть встановити близькі стосунки, що допоможуть сформувати особистість молодої людини. Мет

Дюрден, старший викладач в Університеті Бригама Янга, який отримав ступінь доктора філософії в галузі підліткового розвитку, каже: “Підлітковий вік—це [період, коли люди] розвивають почуття особистої індивідуальності: цінності вірування, ролі, тощо. Це процес дослідницький. Складовою цього процесу є отримання зворотної реакції від однолітків, батьків або інших дорослих, і ця реакція матиме великий вплив, якщо надходитиме від дорослого, якого вони поважають і цінують”.

Брат Дюрден продовжує: “Найбільшої ефективності наставництво досягає тоді, коли ґрунтується на взаємній повазі й коли юнак відчуває, що є людина, яка посправжньому піклується про нього, незалежно від того, як він одягається чи розмовляє”.

“Більшість хлопців прагнуть мати стосунки зі своїм татом,—каже брат Сільвестер.—Якщо цього немає, найкращим з інших варіантів є можливість мати знайомого чоловіка, з яким можна поговорити, обмінятися ідеями

і, розповівши про свої проблеми, не наразитися на осуд, глузування чи критику. Я не мав на меті замінити їм батька, але я хотів бути поруч, щоб вони могли нормальньо поговорити зі мною”.

Хоча дорослі провідники Церкви можуть відігравати значну роль, надаючи підліткам допомогу, однак пророки й апостоли сказали, що головними взірцями для наслідування молоді є їхні батьки. Наприклад, старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Батьки, ви—найголовніший взірець чоловічих якостей для ваших синів. Ви—їхній найперший наставник, і повірите ви чи ні, ви—їхній герой у багатьох відношеннях. Ваші слова і ваш приклад справляють на них величезний вплив” (“Батьки і сини: надзвичайні стосунки” *Ліягона*, лист. 2009, с. 47).

Ніколи не було так, що хороші стосунки, які зав'язувалися у брата Сільвестера з молодими чоловіками, виникали відразу ж. Йому доводилося розвивати ті стосунки упродовж років служіння. З 20 юнаків, яких він навчав, 17 відслужили місію. Щонайменше 5 з них не мали наміру служити, поки не почали спілкуватися з братом Сільвестером.

“Причина мого успіху з цими хлопцями в тому, що вони знали про мою беззастережну до них любов,—розповідає брат Сільвестер.—Вони знали це не лише тому, що я про це казав, але тому, що я відповідно діяв. Я дійсно зосереджувався на тому, щоб вони розвивали стосунки зі своїм Спасителем. Я просто відчував, що це для них є головною умовою подолання всіх негараздів і можливості рухатися в житті вперед та бути успішними”.

Допомагаючи юнакам розвивати стосунки зі Спасителем, брат Сільвестер сподівався, що їхнє свідчення вестиме до служіння на місії, храмового шлюбу і виховання праведної сім'ї. “Це і є план щастя,—каже він.—Саме тому так важливо [допомагати молоді]”. ■

“Важливо мати спільний досвід з молоддю, щоб вони відчували, що ви граєте на одному полі. Замість того, щоб стояти за лінією поля, вам слід активно брати участь. Спільний досвід має справжню силу.

Усі члени Церкви повинні долучатися до роботи з молоддю, яким би не було їхнє покликання”.

**Мет Дюрден, старший викладач
Університету Бригама Янга**

ІСТОРІЇ УСПІХУ

Ці молоді люди мали взірці для наслідування, що і стало причиною змін у їхньому житті.

Я більше ніколи не пропускав причасні збори

У підлітковому віці я проходив через звичні труднощі цього періоду життя. Крім того, мій батько не був активним у Церкві, тож моя мама була єдиною ниточкою, яка зв'язувала мене з євангелією. Хоча я й не усвідомлював цього, але мені потрібен був приклад носія священства, на якого б я рівнявся.

Небесний Батько послав чоловіка, який до сьогоднішнього дня справляє на мене величезний вплив. Його звуть Пауло Сесар дос Сантос.

Пригадую, як однієї неділі я не хотів іти до церкви. Я хотів, щоб мама залишила мене у спокої. Я сказав їй, щоб вона збиралася і йшла, а я підійду трохи пізніше. Я не пішов, але залишився вдома і дивився перегони по телевізору. Однак через якийсь час я почув знайомий голос єпископа Пауло, який кликав мене біля входу. Він терпляче поговорив зі мною, і я нехотя пішов на причасні збори.

Цей випадок вплинув на все моє життя. З того часу я більше ніколи не пропускав причасні збори. Вінісіус Еліас Барбоса Жардім, Сан-Паулу, Бразилія

Він побачив у мені Боже дитя

Коли у свої юнацькі роки я жив у шт. Міссурі, США, Блейн Бартолом'ю, член президентства Товариства молодих чоловіків колу, був хорошим моїм другом під час заходів. Однак я ніколи не приймав його дружбу або пораду всім серцем. Так було до того часу, поки мені не виповнилося 18 років, коли наші стосунки набрали серйознішого характеру. Він бачив, як мені нелегко і як я скочуюся вниз. І, будучи моїм єпископом у той час, він намагався давати мені поради і виводити на шлях праведності. Згодом я почав приймати наркотики й алкоголь, а після того, як переїхав, опускався все нижче і нижче.

Після повернення додому я згадав про Блейна і любов, яку він до мене виявляв. Він радо продовжував зі мною дружити, і я відчував себе членом його сім'ї. Для мене він став не лише другом, але й другим батьком. Багато разів, коли я був п'яний або під дією наркотиків, він піклувався про мене.

Зараз я вже старший і дуже ціную стосунки з Блейном. Його постійне підбадьорення, любов і підтримка значили для мене більше, ніж він уявляє. Він ніколи не сумнівався в моєму потенціалі Божої дитини. Зараз я намагаюся подолати свої гріхи і гординю і скоро зможу укласти завіти, які ніколи й не мріяв укласти. Я вдячний Небесному Батькові, що Він послав мені за взірця такого чоловіка. Ім'я не вказується, шт. Юта, США

Незмінний Заклик

Пророки і апостоли проголосили, що “Сім’я: Проголошення світові” набирає в наш час ще більшого значення, ніж коли його вперше було опубліковано.

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

У світі, де шлюб зазнає небезпеки і традиційні сім’ї піддаються нападкам, є особливий документ, що вносить ясність і дає спрямування. Пророки і апостоли кажуть, що “Сім’я: Проголошення світові” має таке ж, або й більше значення в наш час, ніж коли його було опубліковано в 1995 році¹.

Сучасне гасло волі

Проголошення про сім’ю залишається “закликом захистити і зміцнити сім’ї”, як сказав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятих Апостолів².

Наше суспільство подібне до деградованого нефійського суспільства у Книзі Мормона, і старійшина Баллард заохочує святих останніх днів “зробити [Проголошення] на зразок “гасла волі” полководця Моронія, і зобов’язатися жити за його правилами”³.

Необхідне для щастя

Світ пропонує багато різних шляхів до щастя. Але сучасні пророки стверджують, що найбільші можливості для щастя існують у цілестіальному шлюбі⁴.

Якщо ми живемо і діємо відповідно до знання про те, що сім’ї можуть бути вічними, старійшина Баллард обіцяє, що ми

“притягатимемо до себе світ. Батьки, що надають високого пріоритету своїм сім’ям, тяжітимуть до Церкви. ...

Наша орієнтована на сім’ю перспектива повинна надихати святих останніх днів старатися бути найкращими у світі батьками. Вона повинна давати нам величезну повагу до наших дітей, які насправді є нашими духовними братами і сестрами, і вона повинна спонукати нас приділяти якийсь необхідний час для зміцнення своїх сімей. Насправді, ніщо більш цілісно не пов’язано зі щастям—і нашим власним, і щастям наших дітей—ніж те, як добре ми любимо і підтримуємо одне одного в сім’ї”⁵.

Сили, що перевищуватимуть ваші власні

Старійшина Баллард радить сім’ям, де б вони не жили, знайти примірник Проголошення і рівнятися на вчення, що містяться в ньому.

“Будьте найкращими і дійте найкращим чином. Бог дасть вам сили, що перевищуватимуть ваші власні, якщо ви намагатиметеся щодня виконувати найбільш священні на землі обов’язки, які Він дав Своїм дітям. Прислухайтеся до голосу Духа і до поради сучасних пророків. Будьте в доброму гуморі. Бог послав вас на землю не для того,

Знайдіть Проголошення про сім'ю на сайті lds.org/topics/family і поділіться ним.

щоб ви потерпіли поразку, і ваші батьківські зусилля не вважатимуться поразкою, якщо ви не будете здаватися”⁶.

Надія на вічне життя

Проголошення про сім'ю навчає, що сім'ї можуть бути вічними. Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчає, що “в той час, як спасіння—це справа особиста, піднесення є справою сімейною. ... Коли сім'я запечатується у храмі, вона може стати такою ж вічною, як і саме царство Бога”⁷.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, пояснює, що наші сім'ї є “основою не лише суспільства і Церкви, але також і нашою надією на вічне життя”⁸.

Застереження, що випереджало свій час

Президент Айрінг застерігає, що ігнорування вчень, викладених у Проголошенні про сім'ю, призведе до наслідків, які “спричинять більшу руйнацію, ніж просто нестача миру в цьому житті або відсутність щастя”⁹.

За його словами, Проголошення є пророчим, тому що воно застерігає проти

того, що підривало сім'ї у попередні роки. Він цитує пророче застереження і заклик до дії, якими й закінчується Проголошення:

“Ми попереджаємо, що особи, які порушують завіти цнотливості, які жорстоко поводяться зі своїм подружжям або дітьми, які не виконують своїх сімейних обов'язків, одного дня будуть відповідати за це перед Богом. Більш того, ми попереджаємо, що руйнування сім'ї принесе окремим людям, суспільствам і народам біди, які провіщали давні й сучасні пророки”¹⁰.

Міжнародний документ

Коли Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) представляв Проголошення про сім'ю на генеральних зборах Товариства допомоги 23 вересня 1995 року, він сказав, що мета цього документа—“попереджати і застерігати”¹¹ світ про небезпеку відхилення від норм. З того часу документ публікувався багатьма мовами, його неодноразово обговорювали на генеральних конференціях і його розміщують у будинках зборів та домівках по всьому світу. Це пророче проголошення надано люблячим Небесним Батьком, щоб дати скерування Його дітям—скерування, яке ніколи не було таким потрібним, як у цей час. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. М. Рассел Баллард, “Найголовніше те, що триває найдовше”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 41.
2. М. Рассел Баллард, “Найголовніше те, що триває найдовше”, лист. 2005, с. 41.
3. М. Рассел Баллард, “Найголовніше те, що триває найдовше”, лист. 2005, с. 42.
4. Див. Рассел М. Нельсон, “Целестіальний шлюб”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 92–94.
5. М. Рассел Баллард, “Найголовніше те, що триває найдовше”, с. 42.
6. М. Рассел Баллард, “Священні обов'язки батьківства”, *Ліягона*, бер. 2006, с. 17.
7. Рассел М. Нельсон, “Celestial Marriage,” 92, 93.
8. Генрі Б. Айрінг, “Сім'я”, *Ліягона*, жовт. 1998, с. 23.
9. Генрі Б. Айрінг, *Ліягона*, жовт. 1998, с. 23.
10. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
11. Гордон Б. Хінклі, “Stand Strong against the Wiles of the World,” *Ensign*, Nov. 1995, 100.

ПРОПОВІДЬ ПОЗА ТРИБУНОЮ

Якось під час причасних зборів, коли моя сім'я сиділа усього за кілька рядів від дияконів, усе, про що я міг думати перед вступним гімном—це те, що один з дияконів погано зав'язав свою довгу краватку й погано заправив пом'яту сорочку. Я подумав, що хтось мав йому допомогти. Зрештою, коли диякони розносять причастя, вони повинні бути прикладом Спасителя у своїх вчинках і в одязі.

Збори продовжувалися, і я забув про нього. Після того, як диякони рознесли причастя, почалися виступи. Другим промовцем була мати того юнака. Вона розповідала про своє навернення, про те, яких труднощів зазнала в період

зростання, і як нелегко їй бути матір'ю-одиначкою. То був чудовий виступ, після якого вона розплакалася. Вона зайняла своє місце в президії і продовжувала плакати, поки хор приходу виходив, щоб співати.

Саме тоді її син, з перекрученою краваткою і незаправленою сорочкою, підвівся і пішов у президію. Він обійняв маму і присів біля неї, щоб втішити. На мої очі навернулися сльози, коли я спостерігав ту сцену. Я був зворушений до глибини душі. Але потім я дещо почав усвідомлювати і моя голова опустилася. Сидячи в своєму новенькому двобортному піджаку з бездоганно зав'язаною краваткою

і в начищених черевиках, я зрозумів, що дійсно щось упустив, готуючись до причастя.

Юнак і його мати пішли з президії і сіли разом, коли хор почав співати. Я сидів там, неспроможний слухати музику, бо проповідь, якої навчив цей диякон, заповнила моє серце посланням про Христове милосердя.

Все, що він зробив, було зроблено з ніжністю і турботою. На його юному обличчі не було й тіні збентеження—лише чиста любов. Наступні виступи, які лунали того дня з трибуни, були хорошими, але я завжди пам'ятатиму ту проповідь поза трибуною. ■

Джефф Фуллмер, шт. Айдахо, США

З перекрученою краваткою і незаправленою сорочкою, він підвівся і пішов у президію. Він обійняв маму і присів біля неї, щоб втішити.

ДВА НОВІ ДИЯКОНИ

Кілька років тому я мав привілей служити порадником у кворумі дияконів. У нашому кворумі було три активні диякони, і всі вони були покликані служити в президентстві кворуму.

Під час одних зборів це юне президентство вирішило, що вони хочуть допомогти двом менш активним дияконам відвідувати церковні збори і заходи. Вони з молитвою встановили дату, до якої мають досягнути своєї мети—це мала бути неділя через шість тижнів. Юнаки молилися, щоб мати успіх у цій священній роботі і з молитвою пообіцяли робити наступне:

- Регулярно молитися разом.
- Поститися разом.
- Відвідати кожного диякона в списку.
- Запланувати заходи, аби кожен диякон, який повернеться, залучився до ретельно спланованої програми.

Президентство мало сильне відчуття, що ці цілі були волею Господа, тож вони взяли за справу з вірою та впевненістю.

Упродовж наступних тижнів ці три юнаки робили те, що пообіцяли, сподіваючись, що на їхні молитви надійде відповідь. Вони разом молилися, постилися, відвідували менш активних дияконів і запрошували їх повернутися, готували заходи і вірили, що їм треба бути готовими до зростання відвідуваності.

Попри всі їхні старання жоден диякон не прийшов—ні в церкву, ні на інші заходи.

Дата наближалася, і хоча хлопці були розчаровані, що члени їхнього кворуму не повертаються до Церкви, вони не втрачали впевненості в тому, що Небесний Батько відповість на їхні молитви.

Настала та неділя, яку вони встановили за кінцевий термін, і ніхто з молодих чоловіків, з якими працювало президентство, не прийшов до церкви. Але під час причасних зборів єпископ оголосив, що два 12-річних юнаки, які цікавилися Церквою, будуть того вечора христитися.

Яким благословенням було для тих двох нових членів Церкви приєднатися до кворуму з таким президентством. І яким благословенням було для того президентства бачити, що на їхні зусилля і їхні молитви надійшла така безпосередня відповідь, та знати, що Господь дотримується Своїх обіцянь.

У тому кворумі відчувався такий бадьорий настрій, що один з членів президентства сказав: “Давайте зробимо це ще раз”. ■
Ентоні Поуту, Нова Зеландія

Упродовж наступних тижнів ці три юнаки разом молилися, постилися і запрошували менш активних дияконів до церкви.

ЛЮБОВ НЕБЕСНОГО БАТЬКА

Кілька років тому один наш друг запитав, чи може у нас на тиждень зупинитися його син Іван зі своєю дівчиною. Іван—менш активний у Церкві, а його дівчина не належить до Церкви. Ми поселили її в кімнаті нашого сина, а Іван зайняв диван у вітальні.

Перед їхнім приїздом ми молилися Небесному Батькові, запитуючи, як нам себе поводити з ними: бути їм вчителями, батьками чи просто друзями? Ми отримали відповідь, що нам слід просто йти за спонуканнями Духа і допомагати їм духовно.

Кожного вечора разом з чоловіком і сином ми сідали вивчати

Писання. У той перший вечір, коли приїхали гості, ми відчули, що не слід запрошувати їх читати разом з нами. Однак наступного вечора перед вивченням Писань Іван нерішуче постукав у наші двері і сказав: “Марія боїться запитати, але вона б хотіла знати, чи ми можемо приєднатися до вас”.

Ми, радо відкривши двері, запросили їх і почали разом вивчати Книгу Мормона. Марія ніколи раніше не читала Писання і не знала, чи вірить у Бога. Вона зізналася, що коли прийшла в наш дім, то боялася, що ми залучатимемо її до якихось релігійних заходів, яких вона не розуміє.

Аби Марія краще почувалася, мій чоловік розповів їй про план спасіння, про Спасителя Ісуса Христа, про Перше видіння Джозефа Сміта і Книгу Мормона. Вона говорила з нами до опівночі.

Наступного дня Іван і Марія разом з нами слухали місіонерську бесіду. Я ніколи не забуду той дух, який наповнив кімнату. Після простого обговорення ми розмовляли про природу Небесного Батька. Потім Марія запитала, чому Бог допускає страждання, якщо любить нас. Саме над цим запитанням я довгий час розмірковувала.

За кілька днів до того я отримала листа від своєї подруги, у якої був третій викидень, тож Маріїне запитання зворушило моє серце. Я свідчила, що радісні й щасливі періоди іноді не навчають і не приносять таких глибоких і вічних знань, як часи особистої трагедії. Я сказала Марії, що горе може загартувувати нас так само, як вогонь загартовує залізо. Якщо ми залишаємося вірні Богові, проходячи крізь випробування, наша віра зростатиме.

То була незабутня розмова. Після неї ми сиділи мовчки, а Дух свідчив про любов нашого Небесного Батька. Коли Марія підвела очі, вони були яскраві, сповнені сліз.

Я не знаю, що станеться в найближчі роки, але я певно знаю, що розуміння, яке я побачила в очах Марії того дня, допоможе їй у житті і, можливо, допоможе їй прийти до Небесного

Батька. ■

Анна Нікітічева, Росія

Іван нерішуче постукав у наші двері і сказав: “Марія боїться запитати, але вона б хотіла знати, чи ми можемо приєднатися до вашого вивчення Писань”.

ВІН БЛАГОСЛОВИВ МОЮ ФАЛЬШИВУ НОТУ

Мої вуха почервоніли від збентеження, коли на причасних зборах разом із сином-підлітком Дерекком я закінчив співати гімн “Душа моя, надію май завжди”¹. Я не розспівався як слід перед зборами, і через це, коли намагався взяти високу ноту, мій голос зірвався.

Я сів на своє місце, почуваючись незатишно, незважаючи на підбадьорюючі погляди своєї усміхненої дружини, які запевняли мене, що я не порушив дух зборів.

Після заключної молитви я пішов до свого автомобіля, щоб узяти підручник. Одна сестра з нашого приходу стояла біля дверей і сильно плакала. Подруга заспокоювала її, обійнявши за плечі. Коли я проходив, сестра, яка плакала, назвала мене по імені й висловила вдячність за обраний нами для співу гімн і за те, що наше виконання так глибоко зворушило її.

Вона сказала, що кілька днів тому народила мертвонароджену дитину і з того часу їй важко подолати гнів і розпач. Коли ми з Дерекком співали гімн, вона відчула, як Дух огорнув її страждаючу душу спокійним, втішачим теплом. Це сповнило її душу надією, яка була їй потрібна аби нести свій тягар горя.

Я нерозбірливо пробурмотів слова подяки і пішов до дверей, відчуючи, як її слова мене благословили й упокорили. Коли я йшов до автомобіля, то пригадав виступ на духовному вечорі, який виголосив Кім Б. Кларк, президент Університету Бригама Янга—Айдахо. Він сказав: “Коли ми діємо з вірою в [Ісуса],

виконуючи Його роботу, Він іде поруч з нами”, щоб служити іншим і “благословляє нас саме тими словами, які їм необхідно почути”. Він також навчав, що “те, що ми кажемо і робимо, може здаватися трохи дивним і недосконалим. ... Але Спаситель бере наші слова і наші вчинки й доносить їх через Свого Духа до сердець людей. Він бере наші щирі, але недосконалі зусилля і перетворює їх на те, що є правильним, в дійсності навіть досконалим”².

Сльози вдячності наповнили мої очі, коли я повертався в дім зборів. Господь благословив

недосконалий музичний номер і доніс його послання прямо до страждаючого серця молодої сестри, аби втішити її сповнену смутком душу. Крім того, Господь скористався цим зворушливим випадком, щоб глибше донести до мого серця розуміння важливого євангельського принципу. ■

Ренді Лонсдейл, пров. Альберта, Канада

ПОСИЛАННЯ

1. Гімни, № 61.
2. Kim B. Clark, “Love by Faith,” Brigham Young University–Idaho devotional, July 29, 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm.

Я не розспівався як слід перед зборами, і через це, коли я намагався взяти високу ноту, мій голос зірвався.

ЙОГО БЛАГОДАТІ ДОСТАТНЬО

*Яким чином діє Божя
благодать насправді?*

Бред Уілкоккс

Якось до мене підійшла молода жінка і запитала, чи можемо ми поговорити. Я відповів: “Звичайно. Чим я можу допомогти?”

Вона сказала: “Я просто не можу осягнути благодать”.

Я відповів: “Чого саме ви не можете зрозуміти?”

Вона сказала: “Я знаю, що мені потрібно робити все якнайкраще, а потім Ісус зробить решту, але я навіть не можу робити все якнайкраще”.

Я відповів: “Правда в тому, що Ісус сплатив наш борг повністю. Він не сплатив усю суму, не доплативши лише кількох копійок. Він заплатив усе. Все повністю”.

Вона сказала: “Правильно! Тоді це означає, що мені нічого не треба робити?”

“О ні,—відповів я,—у вас повно роботи, але вона не пов’язана з виплатою боргу. Усі ми воскреснемо. Усі ми повернемося в Божу присутність на суд. Що залишилося і що буде визначатися нашим послухом—то це наскільки зручно ми хочемо почуватися в Божій присутності та якого ступеня слави ми плануємо досягнути”.

Христос просить нас виявляти віру в Нього, каятися, укласти завіти й дотримуватися їх, отримати дар Святого Духа і витерпіти до кінця. Виконуючи це, ми не задовольняємо вимоги справедливості—ні найменшою мірою. Натомість ми виявляємо вдячність за те, що зробив Ісус Христос, і застосовуємо зроблене Ним, щоб жити так, як Він. Справедливість вимагає негайного вдосконалення або покарання, коли ми робимо щось не так. Оскільки Ісус узяв на себе покарання, Він може запропонувати нам можливість вдосконалення в майбутньому (див. Матвій 5:48; 3 Нефій 12:48) і допоможе досягнути цієї мети. Він може простити те, чого ніколи не пробачить справедливості, і Він може зараз звернутися до нас зі Своїми вимогами (див. 3 Нефій 28:35).

Благодать нас змінює

Домовленість, яка існує між нами і Христом, можна порівняти з мамою, яка організовує уроки музики для своєї дитини. Мама платить вчительці гри на піаніно. Оскільки мама сплачує борг повністю, вона

може звернутися до своєї дитини з проханням. Яким саме? Готуватися до уроків! Хіба підготовка до уроків є платою вчительці гри на піаніно? Ні. Хіба підготовка дитини до уроків повертає мамі гроші, які вона платить вчительці? Ні. Підготовка до уроку—це те, як дитина виявляє вдячність за неймовірний мамин дар. Це те, як дитина користується перевагами надзвичайної можливості, наданої мамою, прожити життя на вищому рівні. Мамина радість полягає не в поверненні грошей, а в тому, щоб бачити, що її дар використовують—бачити, як дитина вдосконалюється. Тому вона продовжує просити дитину займатися, займатися, займатися.

Коли дитина вважає, що мамина вимога займатися є надто важкою (“Ой, мамо, навіщо мені займатися? Ніхто з інших дітей не займається! Я все одно збираюся бути професійним бейсболістом!”), то можливо це тому, що дитина не дивиться маминими очима. Вона не може побачити, наскільки кращим може бути її життя, якщо вона вирішить жити за вищими вимогами.

**Коли ми розуміємо,
чим є благодать, ми
розуміємо, що бла-
гословення Христової
Спокути є неперерв-
ними, а Його сила є
досконалою у наших
слабкостях.**

Так само і в цій ситуації: оскільки Ісус заплатив справедливості, Він може за-раз звернутися до нас і сказати: “Ідіть за Мною” (Матвій 4:19); “Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15). Якщо нам здається, що Його вимоги занадто високі, то можливо це тому, що ми не дивимося Христовими очима. Ми ще не досягнули, кого Він намагається зробити з нас.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Грішник, який кається, має страждати за свої гріхи, але його страждання мають іншу мету, ніж покарання чи сплата. Мета цих страждань—спричинити *зміну*” (*The Lord's Way* [1991], 223; курсив в оригіналі). Давайте тепер перекладемо це на ситуацію з дитиною, яка вчиться грати на піаніно. Дитина має займатися, але ці заняття мають іншу мету, ніж покарання або плата. Їхня мета—змінити дитину.

Диво Спокути не лише в тому, що ми зможемо жити після того, як помремо, але що ми зможемо жити більш повноцінно (див. Іван 10:10). Диво Спокути не лише в тому, що ми можемо бути очищені і втішені, але й змінені (див. Римлянам 8). У Писаннях чітко сказано, що ніщо нечисте не може перебувати з Богом (див. Алма 40:26), але ніщо не змінене навіть не захоче цього.

Диво Спокути не лише в тому, що ми можемо піти додому, але в тому, що—дивовижним чином—ми зможемо почуватися вдома там. Якби Небесний Батько і Його Син не вимагали віри і покаяння, то не було б бажання змінюватися. Подумайте про своїх друзів і членів сім'ї, які вирішили жити без віри і без покаяння. Вони не хочуть змінюватися. Вони не намагаються облишити гріх і замиритися з Богом. Натомість вони намагаються облишити Бога і замиритися з гріхом. Якби Батько і Син не вимагали укладення завітів і не надавали дару Святого Духа,

то не існувало б способу змінитися. Ми б назавжди залишилися лише зі своєю силою волі, не маючи доступу до Його сили. Якби Небесний Батько і Його Син не вимагали витерпіти до кінця, то ми не могли б засвоїти ці зміни. Вони завжди були б лише поверхневими, носячи косметичний характер, замість того щоб увійти у наше єство—стати частиною нас. Одним словом, якби Ісус не вимагав, щоб ми працювали, то ми ніколи не стали б святими.

Благодать допомагає нам

“Але хіба ви не розумієте, як важко займатися? Я не дуже добре граю на піаніно. Я часто граю не ті ноти. Треба море часу, щоб навчитися грати правильно”. Зачекайте. Але хіба не в цьому полягає процес навчання? Коли юний піаніст грає не ту ноту, ми не кажемо, що не варто продовжувати займатися. Ми не очікуємо, що він гратиме бездоганно. Ми сподіваємося, що він буде й надалі докладати зусиль. Досконалість може стати його кінцевою метою, але зараз ми можемо задовольнитися тим, що він рухається в правильному напрямку. Чому це поняття так легко зрозуміти на прикладі навчання гри на піаніно, але так важко досягнути в контексті засвоєння небесних знань?

Надто багато людей відступають від Церкви тому, що вони втомлюються постійно почуватися так, ніби вони терплять поразку. Вони докладали зусиль в минулому, але постійно відчують, ніби вони недостатньо хороші. Вони не розуміють благодаті.

Ніколи не треба обмежуватися лише такою альтернативою:

КЛЮЧОВІ ІДЕЇ

- Ми спасенні завдяки благодаті Христа, Який сплатив ціну за наші гріхи.
- Наші вчинки, такі як покаєння і дотримання заповідей, не спасають нас, але вони є вимогами, встановленими Спасителем, які допомагають нам перемінитися.
- Божа благодать—це божественна сила, яка допомагає нам у подоланні всіх недоліків, і ми можемо скористатися нею в будь-який час.

досягнути досконалості або відступитися. Коли ми вчимося грати на піаніно, то хіба наш вибір обмежується лише цим: виступати в Карнегі-Холл чи здатися? Ні. Зростання і розвиток вимагають часу. Навчання вимагає часу. Якщо ми розуміємо благодать, то ми розуміємо, що Бог є довготерпеливим і що зміна—це процес, і що покаєння—це стиль нашого життя. Якщо ми розуміємо благодать, ми розуміємо, що благословення Христової Спокути є неперервними і Його сила є досконалою у наших слабкостях (див. 2 Коринтянам 12:9). Якщо ми розуміємо благодать, то можемо, як сказано в Ученні і Завітах, “продовжувати” з терпінням, доки [нас] не буде вдосконалено” (УЗ 67:13).

Благодать—це не запасний двигун, який починає діяти лише після того, як ми використали всі свої запаси палива. Швидше, це наше

постійне джерело енергії. Це не світло в кінці тунелю, але це світло, яке веде нас у тунелі. Благодать не отримують десь у кінці дороги. Її отримують тут і зараз.

Благодаті достатньо

Христової благодаті достатньо (див. Етер 12:27; УЗ 17:8)—достатньо щоб сплатити наш борг, достатньо, щоб перемінити нас, і достатньо, щоб допомагати нам упродовж усього часу, поки триватиме процес змін. Книга Мормона навчає нас покладатися лише на “діяння, і милість, і благодать Святого Месії” (2 Нефій 2:8). Якщо ми так будемо робити, то до нас не прийде думка—яка панує серед частини християн,—що Христос від нас нічого не вимагає. Натомість ми зрозуміємо причину, чому Він вимагає так багато, і знайдемо силу робити все, що Він просить (див. Филип’янам 4:13). Благодать—це не відсутність великих сподівань Бога. Благодать—це присутність Божої сили (див. Лука 1:37).

Божої благодаті достатньо. Ісусової благодаті достатньо. Цього досить. Це все, що нам потрібно. Не відступайте. Продовжуйте працювати. Не шукайте відхідних шляхів і виправдань. Шукайте Господа і Його досконалої сили. Не шукайте, кого б звинуватити. Шукайте того, хто вам допоможе. Шукайте Христа, і в процесі цього ви знайдете силу діяти і божественну допомогу, яку ми називаємо Його дивовижною благодаттю. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 12 липня 2011 року. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

СХОДИНКИ ДО ЩАСТЯ

Заповіді дані не для того, щоб обмежувати нас, а для того, щоб уможливити здійснення того, чого ми по-справжньому хочемо і що хоче для нас Небесний Батько, Який любить нас.

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема цього місяця:
Заповіді

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

Упродовж вересня ви будете вивчати, що таке заповіді, у ваших кворумах священства, на уроках Товариства молодих жінок і Недільної школи. Ви можете подумати про певні заповіді, які зазвичай важко виконувати вашим одноліткам. Які благословення отримали ви або інші люди, дотримуючись цих заповідей? Вдаючись до мозкового штурму, подумайте про способи, якими ви можете свідчити про ці благословення людям навколо вас, і дослухайтеся до спонукань Духа, аби знати, що сказати і коли сказати. Ви можете розіграти по ролях деякі ситуації під час домашнього сімейного вечора або поділитися свідченням під час уроку Недільної школи.

Іноді деякі люди плутаються, думаючи, що заповіді є обмеженням або перешкодою, яка ускладнює життя і позбавляє можливостей, або щастя, або насолоди в житті. В дійсності, заповіді захищають нас і ведуть до щастя. Вони не обмежують, а навпаки—уможливають, тобто дозволяють нам досягнути у цьому житті та в наступному того, чого ми дійсно бажаємо і що наш Небесний Батько, Який любить нас, хоче від нас.

Вони—як сходинки. Кожна сходинка символізує одну заповідь, і з кожною заповіддю, яку ми виконуємо, ми піднімаємося вгору. Тож якщо ми розуміємо суть заповідей, ми хочемо їх у більшій кількості. Ми не відчуваємо обурення, коли йдеться про заповіді; ми хочемо їх більше, щоб мати змогу більше розвиватися. І Небесний Батько, Який любить нас, дає нам відповідно до

наших бажань. Якщо ми бажаємо, Він дасть нам більше заповідей, щоб забезпечити наш розвиток.

Тож молоді люди, будь ласка, не скаржіться, коли йдеться про заповіді. Не кажіть: “Я більше не хочу”. Але натомість кажіть: “Так, я хочу більше і більше. Я хочу розвиватися. Я хочу бути щасливим. Я хочу бути таким, як мій Небесний Батько. І заповіді показують мені, як цього досягнути. Вони відкривають шлях переді мною і також захищають від зла і всього, що руйнує щастя. А іноді вони навіть захищають саме життя”.

Я сподіваюся, що переконав вас. Ми повинні робити все можливе, щоб дотримуватися заповідей, навіть якщо здається, що ми єдині, хто це робить. ■

З виступу, зверненого до молоді в Сальті, Аргентина, у листопаді 2011 року.

Більше інформації щодо цієї теми див. Томас С. Монсон, «Послух приносить благословення», *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 89; та Л. Том Перрі, «Послух закону—це свобода», *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 86.

Що такого **ВЕЛИКОГО** в тій **ВЕЛИКІЙ** і **ПРОСТОРІЙ** БУДІВЛІ?

Денніс С. Гонт

Еббі дуже рада, що йде на шкільну дискотеку, але їй хотілося б, щоб нова сукня трохи більше була схожа на сукні, які одягнуть подруги. Вона думає, що її подруги виглядатимуть гламурніше і вишуканіше у своїх сукнях без рукавів, ніж вона у своїй скромній сукні, і її непокоїть, що вона буде виділятися.

Нейт одного вечора гуляє зі своїми друзями, коли один з хлопців приносить кілька бляшанок пива і роздає їх. Коли Нейт спочатку відмовляється, кажучи: “Я не можу”, друзі починають з нього сміятися і дражнити. Нейт хоче, щоб друзі подумали, що він крутий, тож вирішує зробити кілька ковтків пива, аби друзі перестали сміятися.

Вам знайомі ці ситуації? Як Еббі та Нейт, кожен з нас у своєму житті опиняється на роздоріжжі, коли треба зробити певний вибір, тобто вирішити, якою дорогою піти. У ці важкі й важливі моменти прийняття рішення нам іноді страшно відстоювати те, у що ми віримо, бо ми боїмося виділитися.

Еббі і Нейт на власному досвіді відчули труднощі, описані у сні Легія про дерево життя. З того видіння

ми дізнаємося, що дві головні причини, з яких люди сходили з прямого і вузького шляху, такі: вони були засліплені принадами спокуси (див. 1 Нефій 8:23; 12:17) і їх бентежили глузування тих, хто був у великій і просторій будівлі (див. 1 Нефій 8:26–28). Давайте розглянемо ці дві частини видіння Легія і побачимо, чи не вдасться нам не лише краще їх зрозуміти, але й навчитися завдяки їм знаходити силу підніматися і відстоювати те, що є правильним.

Іти цим шляхом

Проблема зі спокусами світу полягає в тому, що вони такі *спокусливі*, хіба не так? Як сказав Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985): “Хто сказав, що гріх не є принадою? ... Гріх є привабливим і бажаним. ... Грішити легко, і поруч завжди буде велика приємна компанія”¹.

Як би нам не було неприємно це визнати, багато тих інших шляхів часто мають дуже привабливий вигляд. Деякі шляхи раптово повертають у цікаві напрямки, в той час як інші вигинаються так непомітно, що певний час здається, ніби вони пролягають паралельно

з євангельським шляхом. Одні дороги вистелені гламурним червоним килимом, де чуються аплодисменти. А інші здаються встеленими золотом і дорогоцінним камінням.

Принадність великої і просторої будівлі полягає приблизно в тому ж. Зрештою, частина найбагатших, найпопулярніших, найпривабливіших і найвпливовіших людей у світі живуть саме в ній! Хто не хотів би бути разом з такими людьми, поводитися і одягатися, як вони? Часто здається, що вони проводять час набагато краще, ніж решта всіх нас, хто намагається залишатися на євангельському шляху.

Подібно до нашої подруги Еббі, чим більше уваги ми приділяємо мешканцям великої і просторої будівлі, тим більше заздрості, або розчарування, або навіть роздратування ми можемо відчувати. Ми можемо думати, що несправедливо, аби вони мали так багато гарних речей, у той час як ми намагаємося залишатися на шляху до дерева життя.

Сатана знає, що один з найкращих способів змусити людей зійти з євангельського шляху—це обманним шляхом схилити їх до думки, що залишатися на шляху надто

Коли світ каже вам, що його шляхи кращі, майте відвагу захищати євангельські істини і жити за ними.

ВІДСТОЮВАТИ ТЕ, У ЩО МИ ВІРИМО

Щоб переглянути відео про те, як відстоювати свої вірування, і почути, як молоді розповідає про те, чому вони вирішили дотримуватися своїх норм, зайдіть на сайт youth.lds.org і перегляньте відео “Dare to Stand Alone” (Мати сміливість вистояти наодинці) і “I Choose to Be Pure” (Я вибираю бути чистим) під заголовком Featured Videos (доступні англійською, португальською та іспанською мовами).

важко, нудно або старомодно. Йому байдуже, яким шляхом ми підемо—його задовольнить будь-який—аби це лише не був євангельський шлях.

“Як смакує той плід?”

Глузування з вірних—це улюблена справа мешканців великої і просторої будівлі. Президент Томас С. Монсон сказав: “Все частіше буває так, що деякі видатні люди та й інші, які ... звертаються до широкій публіки, мають схильність висміювати релігію взагалі, а часом і нашу Церкву зокрема. Якщо наше свідчення не має достатньо глибокого коріння, такий критицизм може змусити нас засумніватися у власних віруваннях чи похитнути нашу рішучість”².

Здається, що не має значення, де ми знаходимося в житті, у реальному житті чи в режимі он-лайн, там буде відкрите вікно з великої і просторої будівлі поруч з кимось, хто готовий показати пальцем і посміятися над тим, що ми цінуємо. Ймовірно, ми на собі відчували ці глузування у той чи інший час, і це може бути досить болісно. Ми знаємо, що повинні реагувати так, як це зробив би Христос, але це не завжди легко. Нікому не подобається бути осміяним або спостерігати, як принижують його вірування. Як і Нейт, ми можемо інколи відповісти: “Я не буду. Я—мормон” лише для того, щоб почути, як інші ще більше сміються над цим.

“Я не можу ...”

Чи помічали ви коли-небудь, як глузії завжди зосереджують увагу на словах *не можу*? Наприклад: “Чому ти *не можеш* це пити?” “Чому ти *не можеш* піти зі мною за покупками в неділю?” або “Чому ти *не можеш* мати секс до укладання шлюбу?”

Ця зосередженість на словах *не можу* може змусити вас почуватися безпомічними.

Може виникати почуття, що ми слабкі й безхарактерні. Може здаватися, що ми безпомічні жертви байдужого Бога, Який обмежив нас настільки, що ми не можемо мати жодних розваг.

Ця тактика дуже-дуже стара. Насправді Сатана користувався нею з самого початку. Коли Бог помістив Адама і Єву в Еденський сад, Він сказав їм: “Із кожного дерева в саду ти можеш їсти” (Мойсей 3:16). Чи вважаєте ви, що слова “із кожного дерева”, звучать як обмеження? Хоча Бог сказав Адаму і Єві, що будуть певні наслідки, якщо вони скуштують з дерева пізнання добра і зла, фізично Він ніяк їх не обмежив. Вони мали у своєму розпорядженні увесь сад, і їм було сказано: “Ти можеш вибрати для себе сам, бо це дано тобі” (Мойсей 3:17). На мій погляд, це означає свободу!

Тож цікаво, що коли Сатана пізніше приходить і каже: “Так, чи Бог сказав—не їжте з усякого дерева саду?” (Мойсей 4:7). Головним чином запитання Сатани “Чому ти *не можеш* їсти плід з того дерева?” звучало таким самим глузливым тоном, який лунає з вікон великої і просторої будівлі. Сатана зосередився на тому одному, що, тяглю за собою призначені Богом наслідки, і озвучив це так, ніби Бог хотів обмежити Адама і Єву. Сатана перекрутив Божі слова, додавши брехні, у спробі перекопати їх іти за ним, а не за Богом. Зрештою, те, що Адам і Єва скуштували плід, було частиною плану. І Бог надав Спасителя, аби вони та всі їхні діти мали можливість зростати і повернутися додому.

“Я не буду!”

І що ми насправді кажемо, промовляючи: “Я не можу. Я—мормон”? Чи дійсно ми кажемо: “Я б хотів, і якби не був мормоном, то обов’язково це зробив

ВЛАДА ВИБИРАТИ

"І через те, що [діти людські] викуплені від падіння, вони стали вільними назавжди, можуть відрізнати добро від зла; діяти самостійно, а не бути під впливом" (2 Нефій 2:26).

би"? Колись у мене був друг, який часто жартував стосовно того, що він зробив би, якби не був членом Церкви. Проблема була в тому, що я не завжди був упевнений, чи він жартує.

Замість того, щоб зосереджуватися на тому, що *не можна* і *не треба*, для нас було б набагато краще використовувати слова *не буду*. Як, наприклад: "Я не буду. Я—мормон". Використання слів *не буду* замість *не можу* змінює акцент фрази і показує, що ми маємо владу вибирати для себе. Словами "я не буду" ми кажемо: "Я *вирішую* не робити цього не тому, що сліпий послідовник, і не тому, що мене обмежено, але тому, що я вірю в свободу волі й підзвітність, і я *хочу* робити те, що правильно. Я вибираю діяти сам, а не бути під впливом" (див. 2 Нефій 2:14, 26).

Використання слів "я не буду" замість "я не можу" також є надзвичайним виявом відваги. Не потрібно ніякої відваги, щоб іти за натовпом численними шляхами світу. Усі це можуть. Відстоювання істини є виявом справжньої віри. Треба мати відвагу, щоб виділятися серед тих, хто зі світу. Це показує, що ми дійсно застосовуємо свободу волі і дійсно думаємо самостійно. Люди у великій і просторій будівлі завжди будуть безіменним натовпом, безликою юрбою. Зрештою виявиться, що їхні слова порожні й позбавлені сенсу. З вірою застосовуючи свободу волі, ми можемо знайти відвагу, щоб сказати, як це зробив Легій і сміливі та вірні члени його сім'ї: "Ми не зважали на них" (1 Нефій 8:33).

Серед наростаючої злочестивості у світі, ті, хто піднімається

і йде євангельським шляхом дійсно виділяються. Але вони не самотні. Як закликав нас Президент Томас С. Монсон: "Тож будьмо сміливими й підготовленими відстоювати те, у що ми віримо; і якщо ми повинні робити це наодинці, робімо це сміливо, зміцнені знанням про те, що в дійсності ми ніколи не самотні, якщо стоїмо разом з Небесним Батьком"³. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 229.
2. Томас С. Монсон, "Мати сміливість вистояти наодинці", *Ліягона*, лист. 2011, с. 60.
3. Томас С. Монсон, "Мати сміливість вистояти наодинці", с. 67.

БУДЬ
СВІТЛОМ
ДЛЯ ДРУЗІВ

Старійшина
Бенхамін Де Ойос
Сімдесятник

Перші 12 років мого життя я дружив з одними й тими ж хлопцями. Ми були сусідами. Ми ходили до однієї школи й разом святкували свої дні народження. Іноді мене пригощали, коли я ходив до них додому, вони приходили й до мене і нам разом було весело. Але коли ми стали підлітками, все почало змінюватися. Вони не були членами Церкви, тож вживали погані слова, курили і пили алкоголь. Їхні погляди на закон цнотливості дуже відрізнялися від моїх.

Я багато думав над цією проблемою, а потім поговорив з батьком про те, що ж робити. Він сказав: “Ти маєш вирішити. Ці хороші друзі відрізняються від тебе. Раніше це не було помітно, але зараз різниця є дуже відчутною”.

Я покладався на пораду свого батька. Мої друзі знали, що я член Церкви, тож коли я не завжди ходив туди, куди ходили вони, хлопці ставилися до цього з розумінням. Поступово ми все менше часу проводили разом, хоча й залишалися друзями.

Мені було важко залишити друзів, але я знав, що важливо дотримуватися в житті євангельських принципів. Я думав про пораду Алми його синам, коли він навчав їх вірити в Бога. Алма сказав: “Ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях” (Алма 36:3).

Серед усього, що допомогло мені пережити ці важкі часи—це

щотижневе відвідування церковних заходів, у тому числі спільні заходи для молоді. Я також займався танцями, спортом і їздив на молодіжні конференції.

У мене з'явився новий друг, який не був членом Церкви, і він час від часу запрошував мене на вечірки. Ці вечірки відбувалися в той же день, що і Спільні заходи для молоді, тож я казав йому: “Шкода. Мені б хотілося піти, але маю інші плани”.

Він запитав, що я роблю. Я відповів: “Я йду на Спільний захід для молоді”.

“Що таке “Спільний захід для молоді”,—запитав він.

Я пояснив, що ми проводимо багато всього цікавого під час Спільних заходів і що я служу радником у президентстві. Після того як я тричі відхилив запрошення піти на його вечірки, він сказав: “Запроси мене піти на спільний захід”.

Тож він прийшов зі мною, місіонери навчали його і згодом охрестили.

Я закликаю вас зараз приймати рішення, щоб ви могли бути світлом для своїх друзів. Серед того, що ви можете робити—це відвідувати семінарію. Ваші вчителі семінарії роблять *свою* частину; вони докладають багато зусиль, щоб готувати для вас уроки. Семінарія стане для вас ще більшим благословенням, коли ви будете виконувати *свою* частину: читати призначені уривки, молитися і поститися, отримувати вчення і приймати його. Навчання

відбувається, коли обидві сторони роблять те, що їм треба робити.

Коли я навчався в старших класах школи, один мій друг запросив мене на вечірку і сказав: “Ходімо запиємо мого батька, чи ми можемо взяти його машину”. Його батько не хотів давати йому машину. Потім, побачивши мене, він сказав: “Гаразд, я дам тобі машину, але за умови, що Бенхамін буде за кермом”.

Цей чоловік знав, що я і моя сім'я належимо до Церкви, що ми не вживаємо алкоголь і що я буду надійним водієм.

Реакція батька мого друга допомогла мені оцінити повчання моїх батьків та показаний ними приклад. Вдома ми проводили домашні сімейні вечори і молилися сім'єю. Неділя була для нас днем відпочинку. Ці речі були для нас євангелією в дії, і нам вони дуже подобалися. Мій батько часто запрошував до нас додому членів Церкви, щоб у недільні вечори поговорити про євангелію. Ми разом їли, розмовляли про євангелію і зміцнювали дружбу.

Підготуйтеся зараз, щоб у майбутньому побудувати власні міцні сім'ї. Ви робите це, коли активно вивчаєте євангелію. Пам'ятайте, що якщо ви будете покладати свою довіру на Бога, щиро молитися кожного дня, читати Писання, тримати себе чистими і працювати над програмами “Обов'язок перед Богом” чи “Особистий розвиток”, ви будете захищені від зла, ви будете світлом для ваших друзів і знайдете радість у житті. ■

У тій країні, де я живу, після одного побачення з кимось вже вважається, що ви зустрічаєтеся з цією людиною. Як можна час від часу ходити на побачення з різними людьми, не здобувши репутацію легковажної або нечесної людини?

Це серйозна проблема для багатьох святих останніх днів молодого віку по всьому світу. Їм радять “уника[ти] того, щоб ходити на часті побачення з однією й тією ж людиною”, аби вони не переросли в серйозні стосунки в молодому віці (*Заради зміцнення молоді* [брошура, 2011 р.], с. 4). Але в багатьох культурах світу запрошення зустрічатися з кимось відбувається ще до першого побачення, і тому лише одне побачення може мати на увазі особливі стосунки і певні зобов’язання. У таких культурах рішення піти з іншою людиною на побачення може розглядатися як порушення “стосунків” і принесе вам репутацію легковажної, нечесної людини. Отже, що вам робити?

Перш за все, зробіть все можливе, аби люди знали, що ви вірите в Господні норми цнотливості і статевої чистоти та дотримуетесь їх, аби ніколи не виникало жодних сумнівів стосовно вашого характеру й поведінки. Друге, ви можете активно працювати над тим, аби змінювати традиції щодо побачень у вашій місцевості на краще, озвучуючи церковні настанови. Якщо люди розпитують вас про ваші норми побачень, запитайте їх, чому, якщо вони не збираються невдовзі укладати шлюб, їм потрібно мати в такому ранньому віці настільки близькі стосунки, які стануть обмеженням у емоційному та фізичному аспектах.

Запросіть їх на групове побачення, аби вони могли побачити, що це може бути весело і в той же час дасть можливість уникнути потрібної моральної небезпеки та емоційної драми в романтичних стосунках між підлітками. І розкажіть їм про настанови та поради, дані сучасними пророками та апостолами. ■

Чому молоді чоловіки долучаються до програми домашнього вчителювання у 14-річному віці, а молоді жінки починають ходити на візитне вчителювання, коли їм 18?

У одкровенні, даному за часів встановлення Церкви у 1830 році, Господь проголосив: “Обов’язок учителя—завжди пильнувати Церкву, бути з ними і укріпляти їх” (УЗ 20:53). Крім учителів в Аароновому священстві, цей обов’язок виконують священики і носії Мелхиседекового священства (див. УЗ 20:45–52). Домашнє вчителювання—це один зі способів виконувати цей обов’язок, приймаючи особливі завдання від провідників священства. Візитне вчителювання, хоча має багато спільного з цим, але трохи відрізняється за своєю метою, надаючи сестрам Товариства допомоги можливість зміцнювати і навчати одна одну за допомогою доручень від президентства Товариства допомоги (за схвалення єпископа або президента філії). Молоді жінки (особливо президентства класів) звичайно ж повинні намагатися зміцнювати і підтримувати одна одну різними способами, але вони не отримують доручення щомісяця відвідувати певних людей. ■

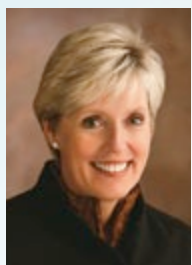
Якими є вимоги до фізичної форми для служіння на місії?

Серйозні фізичні недуги або медичні обмеження можуть перешкоджати деяким людям ефективно виконувати місіонерські обов’язки і також негативно впливати на служіння їхніх напарників. Як правило, такі люди не служать на місії. Наприклад, тим, хто користується інвалідним візком або милицями, або не може виконувати щоденні справи без допомоги інших, не рекомендується місіонерське служіння. Надмірна вага також може стати причиною виникнення серйозних труднощів у виконанні людиною щоденних нелегких обов’язків місіонера, тож провідники священства можуть попросити деяких людей схуднути, перш ніж дадуть рекомендацію для служіння. Щодо загальної фізичної форми, то однією з вимог є така: ви повинні бути спроможні без труднощів проходити приблизно 9 км на день.

Якщо у вас є будь-які запитання стосовно будь-якого з цих аспектів, ваш єпископ або президент філії може відповісти й дати настанову. ■

Коли я повинен почати платити пожертвування від посту і робити інші пожертвування?

Якщо у вас є джерело доходу і небайдуже серце, ви можете починати сплачувати жертвування від посту в будь-якому віці. Звичайно, коли ви заробляєте гроші, Господь заповідає, щоб ви платили десятину зі свого заробітку. Крім того, “належне дотримання дня посту передбачає ... сплату щедрих жертвувань від посту на допомогу нужденним” (*Заради зміцнення молоді* [брошура, 2011], с. 39). Лише тому, що ваші батьки платять за продукти у вашій сім’ї, не означає, що ви не можете робити особистий вклад, якщо ви відчуваєте спонукання це робити під час щомісячного посту вашої сім’ї. Пам’ятайте, що хоча ви й молоді, незалежно від суми жертвування головним є той факт, що ви виконуєте заповідь Господа і безкорисливо допомагаєте, щоб благословляти інших. Ваша жертва благословить не лише їх, але і вас. І якщо ви відчуваєте натхнення та маєте змогу, то також можете подумати про те, щоб порадитись з батьками і зробити жертвування до інших церковних фондів, вказаних у бланку “Десятина та інші жертвування”. ■

Розмарі М. Уїксом
Генеральний президент
Початкового товариства

ВПЛИВ МУЗИКИ

Дослід на мишах показав, як сильно впливає на нас музика, яку ми слухаємо.

Коли я когось запитую, “Що вам найбільше запам’яталося з Початкового товариства?”, мені часто відповідають так: “Музика”. Слова пісень Початкового товариства ніколи нас не залишають—вони западають у наші серця. Візьмімо, наприклад, наступні пісні Початкового товариства. Чи можете ви закінчити кожну фразу?

“На Господа схожим бути ...

“Батьку, чи справді ...?”

“Вчитель нам про ламанійців ...”

Чи починаєте ви підспівувати, закінчуючи кожне речення?

Якщо так, то це, можливо, тому, що музика посилює наші почуття, збуджує емоції та приносить спогади. Тож не дивно, що ми відзначаємо освячення храму святковим концертом, у якому бере участь молодь, виконуючи надихаючу музику і танці. Ці події дають нам змогу “поклику[вати] Господу” і “виспіву[вати] честь Його йменню” (Псалми 66:1–2).

Музика завжди на нас впливає

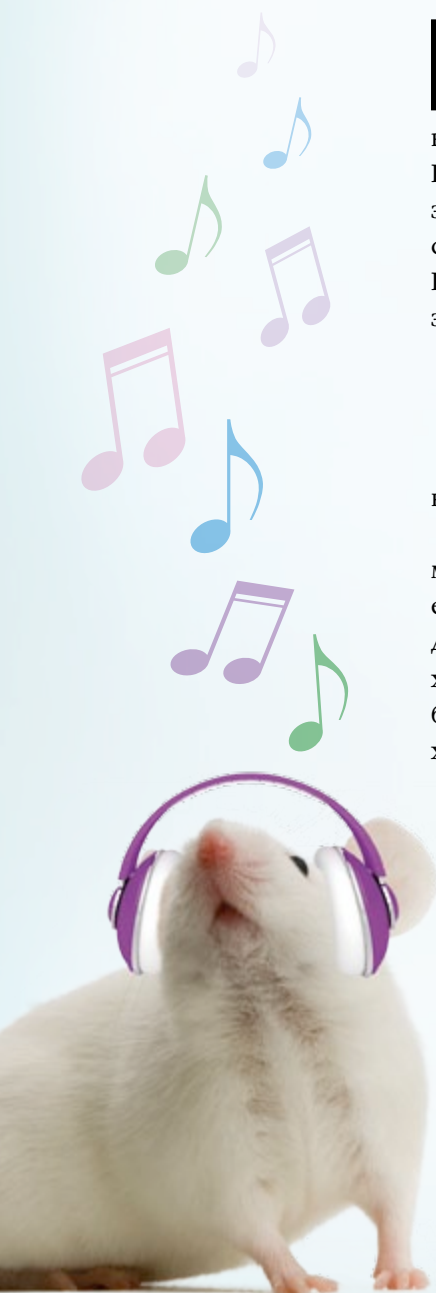
Брошура *Заради зміцнення молоді* навчає нас, що “музика має глибокий вплив на ваш розум, дух і поведінку¹. Музика може збагачувати ваше життя багатьма способами, але вона може бути й небезпечною. Президент Томас С. Монсон сказав: “Музика може допомагати вам наблизитися до вашого Небесного Батька. Вона може

бути використана для того, щоб навчати, увіщувати, надихати та єднати. Однак музика може своїм темпом, ритмом, інтенсивністю та текстами приспати вашу духовну чутливість. Ви не можете дозволити собі заповнювати свій розум недостойною музикою”². І може не мати значення, чи слухаєте ви уважно слова, чи ні. Слова, які покладено на музику, дуже часто легко запам’ятовуються³. Не дивно, що нас застерігають “уважно вибира[ти] музику, яку [ми] слухає[мо]”⁴.

Миші, музика і навчання

Ваш вибір музики також може впливати на вашу здатність виконувати завдання або навчатися. Двоє учених досліджували цей взаємозв’язок, вивчаючи вплив музики і ритму на нервову систему мишей. Упродовж восьми тижнів одна група мишей постійно слухала вальси Штрауса (високоорганізована і впорядкована музика), а інша група слухала дисгармонічні звуки у вигляді постійного барабанного бою. Третя група перебувала у тиші.

Після восьми тижнів мишей помістили у лабіринт, де вони мали знайти їжу. Миші з другої групи блукали, не маючи жодного відчуття напрямку, що є “чіткою ознакою того, що їм важко навчатися”, тому їм знадобилося набагато більше часу, аби знайти їжу, порівняно з тим, як вони робили це на початку дослідів. Мишам, які слухали “дисгармонічні звуки, не лише було важко навчатися і запам’ятовувати, ... але у них

також відбулися структурні зміни в клітинах мозку". Діагноз, поставлений дослідниками, дуже цікавий: "Ми вважаємо, що миші намагалися компенсувати це постійне бомбардування дисонуючими звуками. ... Вони боролися з хаосом"⁵.

Який вигляд має "хаос" у деякій сучасній музиці—те, що може перешкоджати вам ефективно навчатися? Це може бути ритм і удари барабану (як у випадку з мишами) або слова, які використовуються, чи послання, яке доноситься. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: "Суспільство переживає непомітну, але сильну зміну. Воно стає все більше ліберальним щодо прийнятності розваг. Внаслідок цього багато музики, яку виконують популярні естрадні артисти в

наш час, більше спрямовано на те, щоб розбурхати, а не втихомирити, розхвилювати, а не заспокоїти"⁶.

Питання, що стосуються часу і Духу

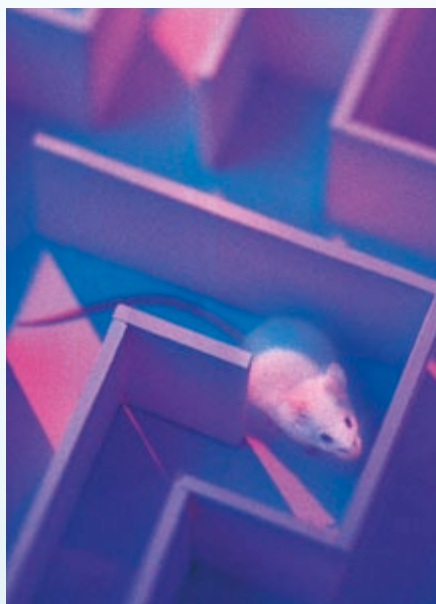
Не лише ритм і слова неприємної на слух музики завдають шкоди. Слухаючи таку музику, ми також втрачаємо спокійні моменти, які дають можливість добре подумати й прислухатися до Духа. У *Листях Баламута*, популярній християнській новелі, герой на ім'я Баламут уособлює Сатану і намагається звести хороші душі на свої шляхи. Баламут каже: "Смішно дивитися, як смертні завжди вважають, що ми намагаємося щось вкласти в їхній розум: насправді наша робота вважається найкращою, якщо ми не даємо їм ні про що думати"⁷. Одним словом, Сатана знає, що йому не обов'язково заповнювати наш розум поганими думками, якщо він просто може утримувати нашу увагу не на тому, що від Духа. "Якщо ви постійно слухаєте музику,

у вас може не бути спокійного часу, необхідного для розмірковувань, відчуттів і отримання духовного скерування"⁸.

Нам потрібно завжди мати поруч Святого Духа. Тому нам потрібно уважно вибирати музику, яку ми слухаємо, і танці, на які ходимо. Нехай Дух буде вашим дороговказом, і коли у вас виникатимуть сумніви щодо музики, яку ви слухаєте, або обставин, у яких знаходитесь, майте відвагу діяти так, аби Дух міг залишатися з вами. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), с. 22.
2. Томас С. Монсон, *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), 77.
3. Див. Jack R. Christianson, цитовано в "Author's criterion for picking music: does it encourage a proper life style?" *Church News*, May 6, 1989, 5.
4. *Заради зміцнення молоді*, с. 22.
5. Richard Lipkin, "Jarring Music Takes Toll on Mice," *Insight*, vol. 4, no. 14, April 4, 1988, 58.
6. Бойд К. Пекер, "Гідна музика, гідні думки", *Ліягона*, квіт. 2008, с. 33.
7. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters* (1982), 20.
8. *Заради зміцнення молоді*, с. 23.

МОЛИТВА МОГО СЕРЦЯ

*Коли я стала більш вимогливою до музики, яку слухаю,
це допомогло мені любити її навіть більше.*

Ма. Консуело Н.

Я люблю музику, і мій день здається неповним, якщо я не послухаю її і не поспіваю. Останнім часом моя любов до музики зросла у різних аспектах, і я навчилася тому, що змінило моє ставлення до музики і способи її використання.

Все почалося з того, що я прочитала вірш з Писань, у якому Господь каже: “Бо Моя душа втішається в пісні серця; так, пісня праведних є молитвою для мене, і на неї відповіддю буде благословення на їхні голови” (УЗ 25:12). Коли я читала цей вірш, то пригадала те, чого навчала мене мама. Одного разу, коли я неналежним чином співала гімни, вона нагадала, що гімни можуть бути молитвою, тому мені слід співати їх відповідним чином. Думаю, що цей вірш стосується не лише гімнів, але і будь-якої пісні, яку ми співаємо з праведним бажанням. Уявіть, які благословення пролянуть на нас, як сказано в Писаннях, якщо ми будемо співати пісні Господу.

Я також зрозуміла, як важливо слухати хорошу музику. Прочитавши цей вірш, я почала переглядати список пісень і видаляти ті, які не відповідали настановам у брошурі *Заради зміцнення молоді*.

Невдовзі я мала прийняти рішення стосовно музики, яка не входила в мою колекцію. Одного дня, коли я була в школі, однокласник включив погану пісню. У мене виникли погані почуття через ту пісню, тож я попросила його змінити її, що він і зробив. Я знаю, що кожен з нас може мати подібну сміливість у таких

ситуаціях. А тоді, коли люди, можливо, не змінюють музику заради нас, у нас все ще залишається вибір: ми можемо піти в інше місце.

Я знаю, що завдяки хорошій музиці ми можемо наближатися до нашого Небесного Батька. Музика може нас зміцнювати, запрошувати до нас Святого Духа, спонукати до праведних вчинків і допомогти нам протистояти спокусам супротивника (див. *Заради зміцнення молоді* [брошура, 2011], сс. 22–23).

Пам'ятайте, що коли ми співаємо пісню праведних, то в дійсності молимося своєму Небесному Батькові. ■

Автор живе в Метро Маніла, Філіппіни.

ОБИРАЙ ХОРОШУ МУЗИКУ

“Музика має глибокий вплив на ваш розум, дух і поведінку.

Уважно вибирайте музику, яку слухаєте. Звертайте увагу на свої почуття під час прослуховування. Певна музика може нести злі й шкідливі послання. Не слухайте музику, яка заохочує аморальність або підносить насильство своїм текстом, ритмом або гучністю. Не слухайте музику, яка використовує вульгарну чи образливу мову або провокує до пагубної поведінки. Така музика може притупити вашу духовну чутливість”.

Заради зміцнення молоді (брошура, 2011), с. 22.

ЗАПУСТИ СВОЄ МАЙБУТНЄ

Заправся знанням і подивися, як далеко твоє
навчання тебе занесе.

ЧЕРЕЗ ТОНКІ СТІНИ

Лише пізніше ми зрозуміли, що навчаючи євангелії одну сім'ю, ми також навчали сусіда, який жив поруч.

Моніка Гарсія Адамс

Ми, сестри-місіонерки, ділилися євангелією з однією жінкою, яка жила в дуже скромних умовах біля підніжжя великого пагорба недалеко від бідного району маленького містечка в передмісті міста Асунсьон, Парагвай.

Соледад і її чоловік Оскар жили в одній кімнатці довгої вузької будівлі, яка насправді була рядом суміжних кімнат, розташованих одна біля одної, з дуже тонкими стінами. Кожна кімната була малесеньким помешканням з одним вікном, одними дверима, одним столом і одним ліжком. У цій місцевості було кілька таких будівель, зроблених з дерева, з дахом з тростини і земляною підлогою. Глина, якою замазали щілини, трохи затримувала холод.

Соледад слухала

Соледад була матір'ю трьох малих дітей; вона й сама була ще дуже молода і переобтяжена життєвими клопотами. Все що вона могла робити—лише піклуватися про дім і щоденні потреби своїх дітей. Але здавалося, що їй подобалися наші візити і вона розуміла, що потребує Бога в своєму житті.

Соледад, не соромлячись, виражала свої думки і почуття. Вона закохалася в Оскара і втекла з ним, хоча її батьки цього не схвалювали. Ні вона, ні її чоловік не мали ні освіти, ні роботи, і їхнє майбутнє було гнітючим. Вона думала, що Бог залишив її і карає їх з чоловіком за неправильні рішення у їхньому житті.

Оскар торгував дрібним товаром, ходячи від дверей до дверей

і намагаючись допомогти своїй сім'ї вижити. Коли день був успішний, то він купував їжу, а іноді й невеличкі гостинці для дітей. Але коли торгівля йшла погано, він повертався додому пригнічений, злий і п'яний.

Нам було важко допомагати їм справлятися з такою кількістю земних проблем. Але в той же час Дух спонукав нас продовжувати любити й навчати їх, хоча іноді їхній

духовний розвиток нас розчаровував. Після того як ми відвідали їх ще кілька разів і після щирих молитов до нас нарешті прийшло відчуття, що треба дати їм час поміркувати над тим, чого ми їх навчали, повинчати Книгу Мормона і помолитися самим.

Ми пояснили наше занепокоєння Соледад, і це її розстроїло. Їй здавалося, що ми залишаємо її сім'ю. Вона також сказала нам, що

чекає на четверту дитину і не знає, як вони житимуть. Переповнена гнівом вона сказала, щоб ми йшли і ніколи не поверталися.

Хуан слухав також

Хоча ми цього не знали, однак сусід, який жив поруч, також слухав через стіну, чого ми навчали. Він був молодий, допитливий і надзвичайно сором'язливий. Поки він слухав, у нього виникло багато запитань про план спасіння, Книгу Мормона і покаяння. Він навіть попросив у Соледад примірник Книги Мормона, прочитав її і молився про все, що він непомітно вивчив.

Минали дні. Хуан почав непокоїтися через те, що ми не поверталися навчати Соледад і Оскара. Тоді одного вечора, коли наближалася зимова гроза, він запитав у Соледад, де ми живемо і як він може з нами зв'язатися. Вона відповіла, що не знає, і він розплакався. Він склав їй своє свідчення про істинність нашого послання і вибів у буремну ніч шукати нас, хоча полив дощ, перетворюючи вулиці на багністі ріки.

Минуло кілька годин. Хлопець стомився, замерз, але продовжував шукати. Він почав молитися, коли блукав у темряві, обіцяючи Небесному Батькові, що якщо Той допоможе йому знайти нас, то він охреститься і служитиме Богові усі дні свого життя. Тим часом Соледад, вражена свідченням Хуана, почала молитися, щоб ми

повернулися. Хуан прийшов додому, але продовжував молитися і читати Книгу Мормона упродовж наступних двох днів. Соледад також щиро молилася і розмовляла з Оскаром. Вони почали читати Книгу Мормона разом.

І Небесний Батько слухав

Через два дні після грози ми з напарницею стали на коліна помолитися і відчували спонукання повернутися в малесеньку оселю біля підніжжя пагорба. Ми негайно ж пішли, а коли з'явилися там, нас зустріли схвильовані Соледад, Оскар, їхні діти і Хуан зі сльозами радості на очах. Вони розповіли нам про все, що відбулося, і з того часу й надалі всі вони з ентузіазмом вивчали євангелію. Не минуло багато часу, як охрестився Хуан, а невдовзі Соледад і Оскар.

Я згадую, як не могла зрозуміти, чому ми відчували таке сильне спонукання продовжувати навчати Соледад і Оскара, хоча вони не дуже сприймали наше послання. Я згадую, як не могла зрозуміти, чому ми відчували, що нам як найшвидше треба повернутися, хоча нас зі злістю прогнали. Але коли я побачила радість, яка увійшла в життя Хуана, а потім і в сім'ю Соледад та Оскара, я знала, що не лише Хуан слухав крізь тонкі стіни, але також і Небесний Батько слухав молитви кожного з нас, молитви, які йшли від серця. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Старійшина
Ніл Л. Андерсен
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

НАВЧАТИСЯ ВІД СУЧАСНИХ ПРОРОКІВ

Чи можемо ми, зосереджуючи свою увагу на пораді й повчаннях Братів, краще сприймати їх, уважно вивчати і швидше реагувати на них?

Звичайно ж, ми любимо Президента Томаса С. Монсона, двох радників у Першому Президентстві і Кворум Дванадцятьох Апостолів. Але на підтвердження нашої любові і прихильності до них, я хочу запитати: «Чи можемо ми, зосереджуючи свою увагу на пораді й повчаннях Братів, краще сприймати їх, уважно вивчати і швидше реагувати на них?»

Перше Президентство—Генрі Б. Айрінг, Президент Томас С. Монсон, Дітер Ф. Ухтдорф

Чотири запитання, які треба поставити

Подумайте, як би ви відповіли на такі запитання:

1. Чи можете ви назвати мені трьох членів Першого Президентства і ім'я кожного, хто входить у Кворум Дванадцятьох Апостолів? Це ті 15 чоловіків, яких ви і я підтримуємо як пророків, провидців і одкровителів.
2. Якби перед вами був загальний портрет цих Братів, чи впізнали б ви кожного з них? Ми рідко коли звертаємо увагу на того, кого не впізнаємо або не знаємо.
3. Ви можете назвати мені пораду, дану Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів на останній генеральній конференції? І чи можете ви сказати, які питання піднімали Президент Монсон, президент Айрінг і президент Ухтдорф у «Посланнях Першого Президентства» в номерах *Ліягони* за цей рік?
4. Та мабуть більш важливо ось що—чи можете ви розповісти мені про якесь своє нещодавнє рішення, завдяки якому ви щось змінили у своєму житті і яке ви прийняли, дослухавшись до поради одного з цих п'ятнадцятьох чоловіків?

Господній взірець

Причини, чому наші відповіді на ці запитання є такими важливими, полягає в самій суті покликання і відповідальності Першого Президентства і Дванадцятьох Апостолів. Коли б Господня Церква не встановлювалася, завжди Господь покликав пророків і апостолів. Спаситель сказав: «Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив» (Іван 15:16). Цим чоловікам таке висвячення приносить духовну силу і священну відповідальність—силу знати і свідчити та відповідальність

ПОСТІЙНИЙ
ПОТІК
ОДКРОВЕННЯ

“У нас є Біблія, Книга Мормона і книга Учення і Завіти; однак усі ці книги без живих пророків і постійного потоку одкровень від Господа не привели б жодний народ у Целестіальне Царство Бога. ...

Звичайно ж, усі ці Писання мають незрівнянну цінність. Їх не можна ні переоцінити, ні надто повно вивчити. Але самих їх і того, що в них, навіть з усім тим світлом, яке вони дають, недостатньо, щоб направляти дітей людських і привести їх у присутність Бога. Щоб бути приведеними туди, необхідні живе священство і постійне одкровення від Бога для людей, відповідно до умов, в яких вони можуть опинитися”².

Президент Джордж К. Кеннон (1827–1901), перший радник у Першому Президентстві, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, comp. Jerreld L. Newquist (1987), 252.

навчати і благословляти. Воно приносить відповідальність і обіцяння також і нам. Ми маємо відповідальність слухати і виконувати; і ми маємо обіцяння, що благословення прийдуть, якщо ми віримо їхнім словам і чинимо відповідно до них.

Коли Господь після Свого воскресіння покликав дванадцятьох учнів в Америці, Він так навчав народ: “Благословенні ви, якщо звернете увагу на слова цих дванадцятьох, яких Я обрав з-поміж вас священнослужити вам і бути вашими слугами” (3 Нефій 12:1). У наші дні, у дуже важкі часи, Господь пообіцяв святым: “І якщо Мої люди прислухатимуться до Мого голосу і до голосу Моїх слуг, яких Я призначив вести Мій народ, ось, істинно Я кажу вам, їх не буде зрушено з цього місця” (УЗ 124:45).

Це Господній вірець. Він прикликає 15 чоловіків від їхніх “звичайних занять життя”¹ і дарує їм ключі та силу спрямовувати й вести нас. Нас не змушують слухатися; це не

примус. Але якщо ми будемо уважні до їхніх слів, якщо ми будемо реагувати на них і будемо готові змінити нашу поведінку, коли Святий Дух підтверджує їхню пораду, нас не буде зрушено з нашого місця—тобто, ми будемо міцно триматися за жезл із заліза і завжди будемо в безпеці на шляху, що веде до дерева життя. ■

З виступу на вогнику Церковної системи освіти 4 березня 2007 року, виголошеного старійшиною Андерсеном за два роки до його покликання у Кворум Дванадцятьох Апостолів.

ПОСИЛАННЯ

1. Boyd K. Packer, “The Twelve Apostles,” *Ensign*, Nov. 1996, 6.
2. Стосовно важливості сучасних пророків Президент Уілфорд Вудрафф сказав: “[Навіть] якби перед нами були всі одкровення, які Бог будь-коли давав людині; навіть якби у нас була книга Еноха; якби перед нами лежав англійський переклад тієї частини пластин, які не перекладалися; якби в нас була запечатана частина літописів Івана Богослова і всі інші одкровення, якби вони були нагромаджені перед нами тридцятиметровим столом,—Церква і царство Бога не могло б зростати ні в цю епоху світової історії, ні в будь-яку іншу, без живих пророків Бога”, (*Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф* [2004], с. 202).

Кворум Дванадцятьох Апостолів

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістофферсон

Ніл Л. Андерсен

*Кара знала істину.
Але чи вистачить
їй сміливості
написати про це?*

Написати все правильно

Джен Пінбороу

Співробітник редакції церковних журналів
Грунтується на справжніх подіях

*“Бо я не соромлюсь Євангелії”
(Римлянам 1:16).*

Кара поклала олівець і не відривала погляду від аркушу паперу на своїй парті. Він був чистий, якщо не брати до уваги її ім'я і великий слід від гумки. “Що я маю написати?” — думала вона.

Через прохід її подруга Лілі вже діловито писала. Кара опустила голову й поклала її на руку.

Карі дуже подобалася її нова школа. Вона знаходилася в церковній будівлі іншої конфесії, а в новому класі було так мало дітей, що вчительці, пані Шмідт, вистачало часу, аби допомогти Карі з математикою. Кожного дня після уроку математики пані Шмідт проводила урок на біблійну тему. Як правило, ці біблійні уроки були подібні до тих, що проводилися у неї вдома і в Початковому товаристві.

Але кілька тижнів тому під час уроку про хрищення пані Шмідт сказала класу, що немовлята, які померли до хрищення, не можуть потрапити на небеса. Потім вона сказала, що одна її дитина померла відразу ж після народження. Коли пані Шмідт про це розповідала, здавалося, що вона хоче заплакати.

“Але немовлята, які поми-
рають *дійсно* потрапляють на

небеса”, — хотіла сказати Кара. Якби тільки пані Шмідт знала це, то більше так не сумувала б. Але Кара була надто сором'язлива, аби щось сказати.

Після школи Кара розповіла мамі про те, що сказала пані Шмідт. “Знання про те, що немовлята потрапляють на небо — це одне з благословень, яке ми маємо завдяки Книзі Мормона”, — сказала мама. Кара сподівалася, що пані Шмідт одного дня прочитає Книгу Мормона. Вона хотіла набратися сміливості, щоб сказати їй про це.

А на сьогоднішньому уроці пані Шмідт сказала класу, що Бог, Ісус Христос і Святий Дух — це одна особа. Кара подумала про те, як Небесний Батько та Ісус Христос явилися Джозефу в Священному гаю. Вона *знала*, що вони були двома окремими істотами і що у кожного з Них було тіло. Вона була рада, що має впевнене знання про це, навіть ще до розмови на цю тему з матю або татом.

А потім пані Шмідт сказала: “Клас, візьміть, будь ласка, аркуші паперу і напишіть про те, що ми обговорювали”.

Саме в цю мить від хвилювання у Карі з'явилося неприємне відчуття в животі. Вона хотіла виконати це завдання так, як про це просила вчителька. Чи вистачить їй сміливості написати те, що, як вона знала, є істинним?

Поклавши голову на парту, Кара почала мовчки молитися. “Небесний Батьку, будь ласка, що мені робити?”

Майже відразу Кара почала відчувати всередині спокій і мир. Святий Дух шепотів, що якщо вона напише те, що в неї на серці, то все буде добре.

Кара підняла голову, взяла олівець і почала писати.

Небесний Батько та Ісус — дві різні істоти. Вони мають тіла з плоті та кісток, як і ми. Святий Дух — це Дух, Який може промовляти до нас у серці.

Написавши ще кілька речень, Кара поклала олівець. Вона не знала, що подумає пані Шмідт про написане нею, але дівчинка відчувала радість від того, що змогла розповісти вчительці щось важливе та істинне. ■

“Будьте смиренні і свідчіть про Відновлення євангелії. ... Будьте відважні. Майте віру. Не бійтеся. Довіряйте Господу”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “The Restoration,” *New Era*, Oct. 2011, 5.

Ісус—мій Пастир

Ніжно ♩ = 86-98

(Спрощений варіант)

Слова і музика Теммі Сімістер Робінсон
a tempo

tr *rit.*

1. Па-стир мій, І -
2. Па-стир мій, І -

су - се, я Тво - є я - гня. Як ме - не ве - деш Ти,
су - се, я Тво - є я - гня. Ти Сво - їх я - гня - ток

від - чу - ва - ю я. Лу - ка - ми зе - ле - ни - ми, Ти ве - деш ме -
зна - єш на ім' - я. Як - що рап - том за - гу - блюсь, По - вер - неш ме -

rit. *a tempo* 1.

не до Се - бе. Па-стир мій, І - су - се, Лю - биш Ти ме - не.
не до - до - му.

2. *rit.*

Лю - биш Ти ме - не. *p* Лю - биш Ти ме - не.

Джин А. Стівенс

Перший радник у Генеральному президентстві Початкового товариства

Приклади віри

*“І мале дитя водитиме їх”
(2 Нefій 21:6).*

Як члену генерального президентства Початкового товариства мені подобається зустрічатися з дітьми по всьому світу. Куди б я не їхала, я зустрічаю чудових дітей, які наслідують Ісуса Христа, вірно живучи за євангелією. Часто вони спонукають свої сім'ї та інших людей дотримуватися заповідей.

Якось один генеральний авторитет Церкви відвідав приход у Гонконзі,

де людям було важко утримувати свої сім'ї. Він сказав єпископу, що члени Церкви мають платити десятину.

Єпископ занепокоївся. Людям ледве вистачало грошей, щоб зводити кінці з кінцями.

“Якщо вони платитимуть десятину, Господь благословить їх”,—сказав той генеральний авторитет.

Єпископ на хвилинку замислився. Потім він сказав: “Я поговорю з найвідданішими членами нашого

приходу—з дітьми Початкового товариства!”

Наступної неділі єпископ зайшов у Початкове товариство. Він навчав дітей про закон десятини. Він попросив їх платити десятину із зароблених грошей. Діти пообіцяли, що будуть це робити—і стримали слово!

Через кілька місяців єпископ проводив збори з дорослими членами приходу. Він сказав їм, що їхні діти платять десятину.

“Чи буде також і у вас бажання платити десятину?”—запитав він.

Дорослі були зворушені прикладом віри дітей. Вони відповіли, що також платитимуть десятину. Оскільки діти показали приклад, їхні сім'ї отримали необхідні благословення (див. Малахія 3:8–10). Віра і свідчення кожного зросли.

Де б ви не жили, ви можете вести інших вашим хорошим прикладом. Дотримуйтеся заповідей і йдіть за Ісусом. Тоді ви будете благословенням для вашої сім'ї та інших.

Ми молимося за вас. І ми знаємо, що так само, як і у випадку з дітьми в Гонконзі, ваш приклад може змінювати світ на краще! ■

Храм у Наву та в'язниця у Картеджі

Давайте разом дослідимо ці важливі місця в історії Церкви!

Дженніфер Медді

У 1841 році багато святих у Наву були бідними. Однак вони знали, що їм треба побудувати храм, як про це сказав їм Господь. Більше 1000 чоловіків працювало на будівництві храму. Жінки шили сорочки і готували будівельникам їжу. Багато людей ішли на жертви, щоб побудувати храм. Вони з нетерпінням чекали на благословення, які там отримують.

В'язниця в Картеджі

Робота над храмом зупинилася у червні 1844 року, коли було вбито пророка Джозефа Сміта. Джозефа разом з кількома іншими чоловіками забрали до Картеджської в'язниці. 27 червня зловмисники напали на в'язницю. Вони стріляли і вбили Джозефа та його брата Гайрума.

Закінчення храму

Святі дуже сумували через смерть пророка. Бригам Янг, який був Президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, знав, що Господня робота буде

продовжуватися. Святі зрештою добудували храм. Провідники Церкви працювали у храмі вдень та вночі, щоб святі могли християнитися за своїх померлих родичів і запечататися у вічні сім'ї.

Початковий храм у Наву мав 30 каменів із зображенням сонця.

Місяць, вирізьблений на зовнішній стіні храму.

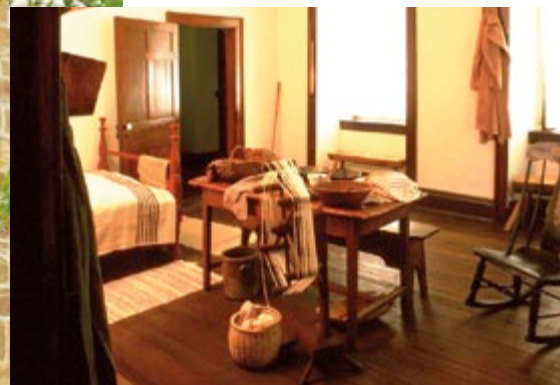

Статуї Джозефа і Гайрума стоять перед Картеджською в'язницею. "У житті вони були нерозлучні, і в смерті їх не розділено!" (УЗ 135:3).

Зловмисники забігли цими сходами до Картеджської в'язниці, щоб дістатися до Джозефа та його товаришів.

Джозеф та інші чоловіки були у кімнаті на другому поверсі цієї в'язниці.

Відбудова храму

Після того як святі пішли з Наву, храм було зруйновано пожежею і торнадо. У 1999 році Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) оголосив, що храм у Наву буде знову побудовано на тому самому місці. Сьогодні ви можете бачити цей чудовий храм у тому ж вигляді, яким він був у 1840-х роках. ■

**Старійшина
Л. Том Перрі**

З Кворуму Дванадцятих
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятих
Апостолів
покликані як
особливі свідки
Ісуса Христа.*

Чому важливо мати і Біблію, і Книгу Мормона?

**І Біблія, і Книга Мормона
необхідні для нашого
спасіння.**

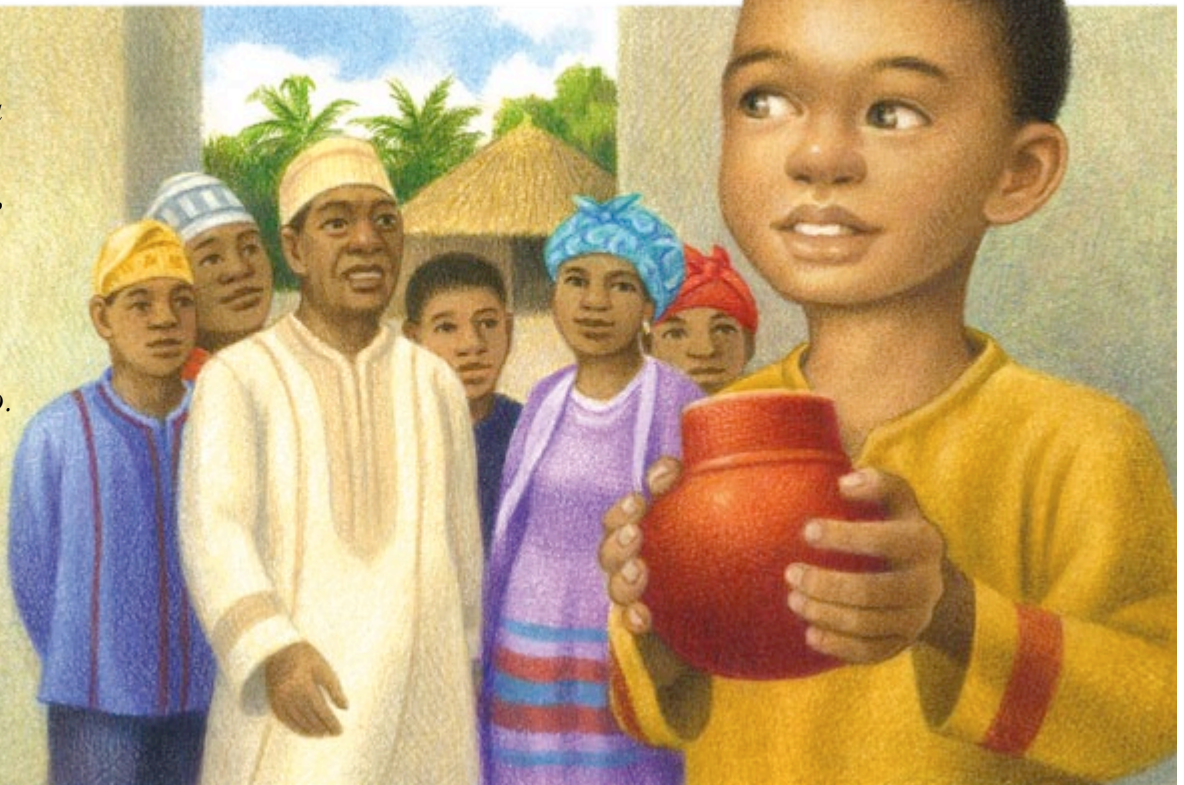
**Яке благословення мати
розповідь про місію нашого
Господа і Спасителя, подану
в Книзі Мормона, що є
другим свідченням учення,
поданого в Біблії.**

**Обидві вони є необхідними,
щоб ми могли навчати повній
та завершеній доктрині
Христа та вивчати її.**

Я вибираю ПРАВДУ

Екене Б, 7 років, Нігерія

*Якби я
відмовився
випити
вино, мене
було б
покарано,
а також
і мою сім'ю.*

“Вчися змолоду виконувати заповіді Бога” (Алма 37:35).

Я поїхав з сім'єю, щоб відвідати село своїх батьків під час новорічних свят. Вже минуло три роки, як ми були там востаннє, тож ми з нетерпінням чекали нагоди знову зустрітися з друзями та сім'єю. Коли ми приїхали, нас радо привітали.

У переддень Нового року ми зібралися з усіма на традиційну церемонію, під час якої бажають захисту, довгих років життя і процвітання найстаршому синові у

кожній сім'ї. Я—найстарший син у своїй сім'ї. Я дізнався, що всі учасники церемонії мають пити вино.

Я дуже занепокоївся. Я знав, що випивши вина, порушу Слово мудрості. Але я також знав, що якщо не вип'ю вина, мене можуть покарати за неповагу—а також, можливо, і мою сім'ю. Потім я згадав, чого навчала мене мама: коли ти опинишся у ситуації, яку не можеш контролювати, молися Небесному Батькові й проси у Нього допомоги.

Я мовчки помолвився: “Небесний Батьку, нехай Твій Дух веде

мене і допоможе зробити те, що правильно”.

Коли настала моя черга пити вино, я дуже хвилювався, але сказав голосно і чітко: “Мое тіло—це храм. Я не порушу Слова мудрості”.

Старійшина того села був дуже здивований. Він повернувся до мене і сказав: “Здається, ти дуже переконаний у тому, що робиш. Будь ласка, розкажи нам більше про твої погляди”.

Ні мене, ні мою сім'ю не було покарано, і наша віра зміцнилася. Я знаю, що Небесний Батько допоміг мені здобути сміливість вибирати правду. ■

НАША СТОРІНКА

Я дуже люблю свою маму, і мені дуже подобається допомагати їй мити посуд. Я також молюся за свого тата. Я

знаю, що Небесний Батько каже нам: "Не бийтеся, не обзивайтеся і не ображайте маленьких звірів".

Йа-Се С., 4 роки, Тайвань

Принс зі своїми сестрами читає Писання під час домашнього сімейного вечора.

Під час домашнього сімейного вечора я люблю ділитися духовною думкою з Писань і молитися. Я люблю своїх друзів у Початковому товаристві, і я люблю розводити голубів і дбати про них. Я б хотів колись поїхати до храму в Наву, шт. Іллінойс, і я також хочу бути місіонером. Я дуже люблю свою сім'ю! Я знаю, що Церква істинна, і я люблю Книгу Мормона.

Принс М., 9 років, Філіппіни

Макарена Г., 8 років, Чилі

З Днем народження, Джеймс С., 5 років, Перу

Я знаю, що Ісус Христос живий, що Він нас любить і що Церква істинна. Історія про дерево життя навчає, що коли ми живемо за євангелією, то ми можемо бути щасливими.

Мануеліс Р., 5 років, Венесуела

Сара Г., 6 років, Гватемала

БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Коли я вийшов зі шкільного спортзалу, то побачив, що мої речі були викинуті з рюкзака, а іграшка, яка там була, зникла. Я подумав, що її взяв мій друг, тому що він намагався купити її у мене раніше того ж дня. Мені було сумно, тому що це означало, що ми більше не будемо друзями. Того вечора я молився, щоб людина, яка взяла мою іграшку, зрозуміла, що це неправильно, і повернула її мені. Наступного дня у школі мій друг віддав мені іграшку і попросив пробачення, щоб ми могли й надалі бути друзями. Я був такий щасливий і пробачив його. Я вдячний, що Святий Дух допоміг моєму другові й мені робити те, що правильно. Я знаю, що можу молитися Небесному Батькові в будь-який час, і Він мені допоможе.

Брендон А., 8 років, Мексика

Одного разу ми з мамою відвезли моїх братів до аеропорту, тому що вони вирушали в подорож. Рух на дорозі був

інтенсивним, і ми боялися, що не встигнемо на літак. До того ж, мама не дуже добре себе почувала. Саме тоді я помолилася, і у мене була віра, що я отримаю відповідь. Ми вчасно встигли привезти братів на літак! Я знаю, що Небесний Батько почув мою молитву.

Сара П., 11 років, Італія

Коли до хрищення і конфірмації залишався день чи два, у мене піднялася температура і я не дуже добре себе почувала. Я не хотіла

відкладати хрищення. Я відчувала, що треба провести його у призначений день. На моє хрищення прийшло багато родичів і друзів, деякі з них не члени Церкви. Коли мене охристили, температура відразу ж спала, і я почувала себе набагато краще. Того дня я дуже сильно відчувала Святого Духа. Я вдячна, що могла охреститися і отримати дар Святого Духа.

Сара М., 8 років, Іспанія

Мільтон разом з батьком у день хрищення.

Я завжди пам'ятатиму день свого хрищення, тому що то був найважливіший день у моєму житті. То був день, коли я уклав завіт з Небесним Батьком. Я знаю, що Небесний Батько і Його Син Ісус Христос живуть і дуже люблять мене. Я люблю ходити до храму, навіть хоча я ще не можу туди увійти.

Мільтон Аарон В., 10 років, Еквадор

Діти Початкового товариства приходу Монай у Еквадорському колі Куенка люблять дізнаватися про євангелію.

Я служитиму Богові усім своїм серцем, міццю, розумом і силою

Одного дня під час перерви Медісон побачила дівчинку, яка плакала через те, що хтось сказав їй щось погане. Медісон було неприємно, що до дівчинки так поставилися, тож вона підійшла, щоб заспокоїти її. “Хочеш, пограємося разом?”—запитала вона у дівчинки.

Того дня Медісон служила своїм серцем. Вона наслідувала приклад Ісуса Христа і виявляла любов людині, яка її потребувала. Ми можемо виявляти свою любов до Небесного Батька, служачи іншим усім серцем, міццю, розумом і силою. Ми можемо служити усім своїм єством.

Як ми служимо своїм серцем? Ми можемо служити своїм серцем, виявляючи любов і доброту іншим. Ми піклуємося про те, що необхідно іншим. Коли ми служимо з радістю, ми служимо своїм серцем.

Як ми служимо своїм розумом? Ми можемо служити розумом, думаючи про те, як допомогти іншим. Коли ми бачимо потреби оточуючих і думаємо, що ми можемо зробити, аби їм допомогти, ми служимо своїм розумом.

Як ми служимо своєю міццю і силою? Служити міццю і силою—це означає виконувати свої обов'язки і старанно працювати,

ЗАПРОШЕННЯ ДО ОБГОВОРЕННЯ

Усією сім'єю вирішіть, що ви можете робити разом, служачи всім своїм єством. Поясніть, що кожного разу, коли ми служимо іншим, ми служимо Небесному Батькові.

допомагаючи іншим. Ми часто можемо благословляти людей старшого віку і служити їм, виконуючи для них те, що їм важко зробити. ■

СЛУЖИТИ ВІД УСІЄЇ ДУШІ

Виберіть яким чином ви хотіли б служити у кожній сфері, вказаній нижче, або запропонуйте власні ідеї.

Коли ви закінчите якесь служіння, зафарбуйте картинку поряд з описанням цього служіння.

СЕРЦЕМ

Кажіть батькам або своїм братам і сестрам, що ви любите їх.

РОЗУМОМ

Напишіть листа дідусю або бабусі.

МІЦЦЮ І СИЛОЮ

Коли батьки просять вас щось зробити, працюйте над цим старанно.

Робіть щось хороше для самотньої людини. Комусь усміхніться.

Запропонуйте брату або сестрі допомогу у виконанні домашнього завдання.

Допоможіть брату або сестрі з виконанням хатньої роботи.

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- "Нас Господь покликав",
Збірник дитячих пісень, с. 94.
- Учення і Завіти 59:5

Допоможіть спланувати сімейний проект служіння.

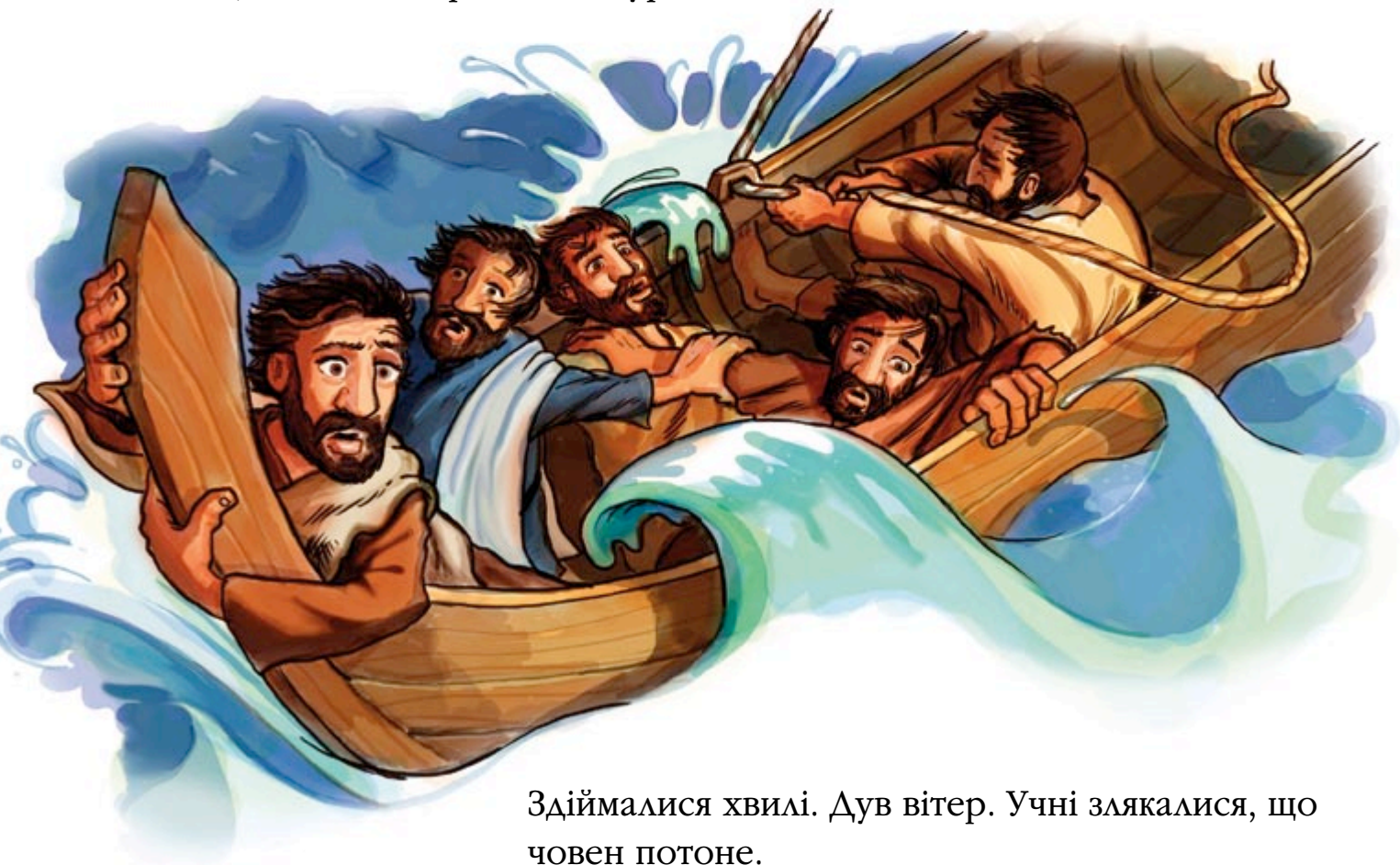
Згребіть листя, виполіть бур'ян або зробіть ще щось, аби допомогти своїй сім'ї.

Ісус утихомирює бурю

Шарлотта Мей Шеппард, штат Юта, США

Одного дня, коли Ісус та Його учні пливли на човні, почалася страшенна буря.

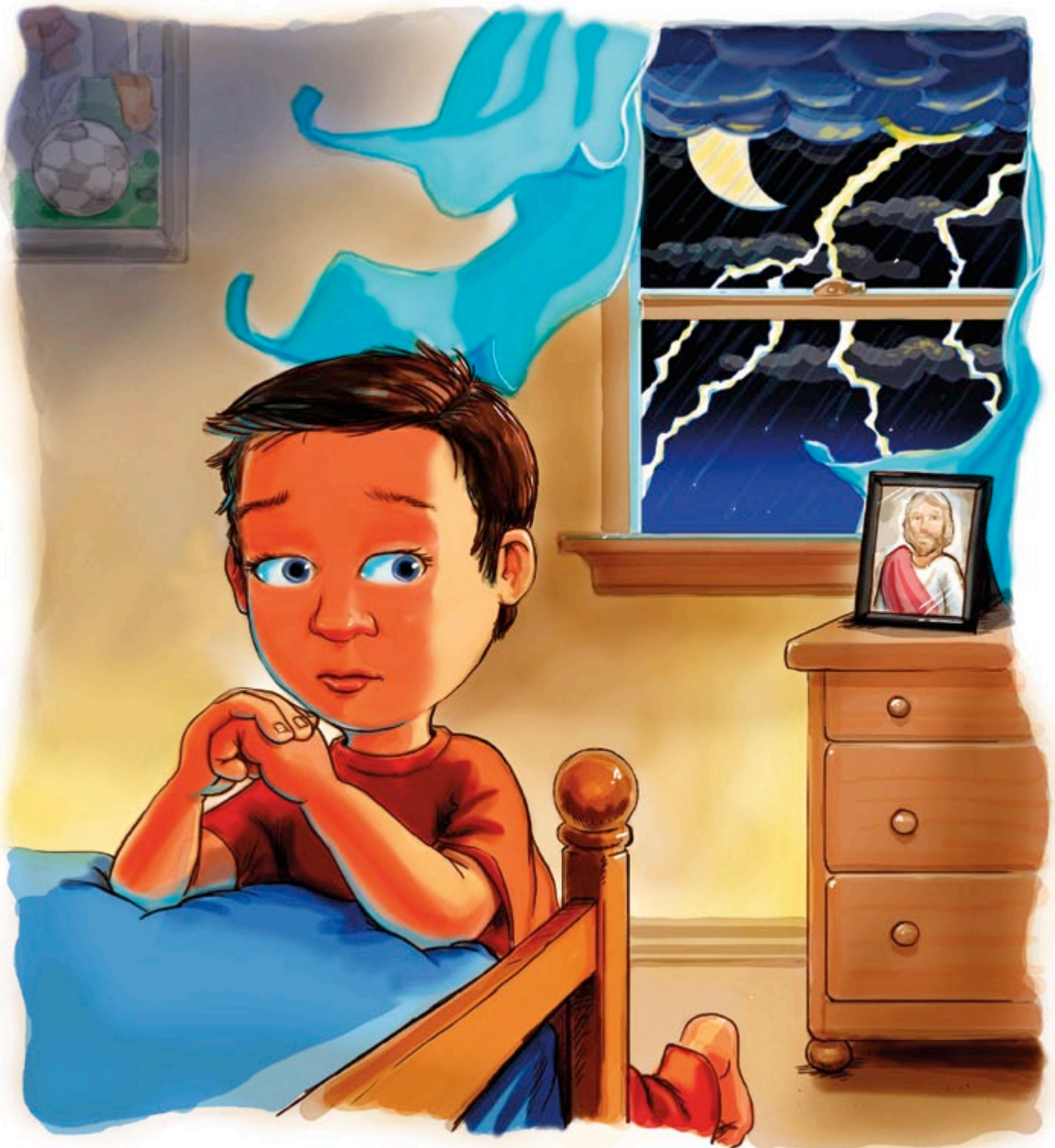
Здіймалися хвилі. Дув вітер. Учні злякалися, що човен потоне.

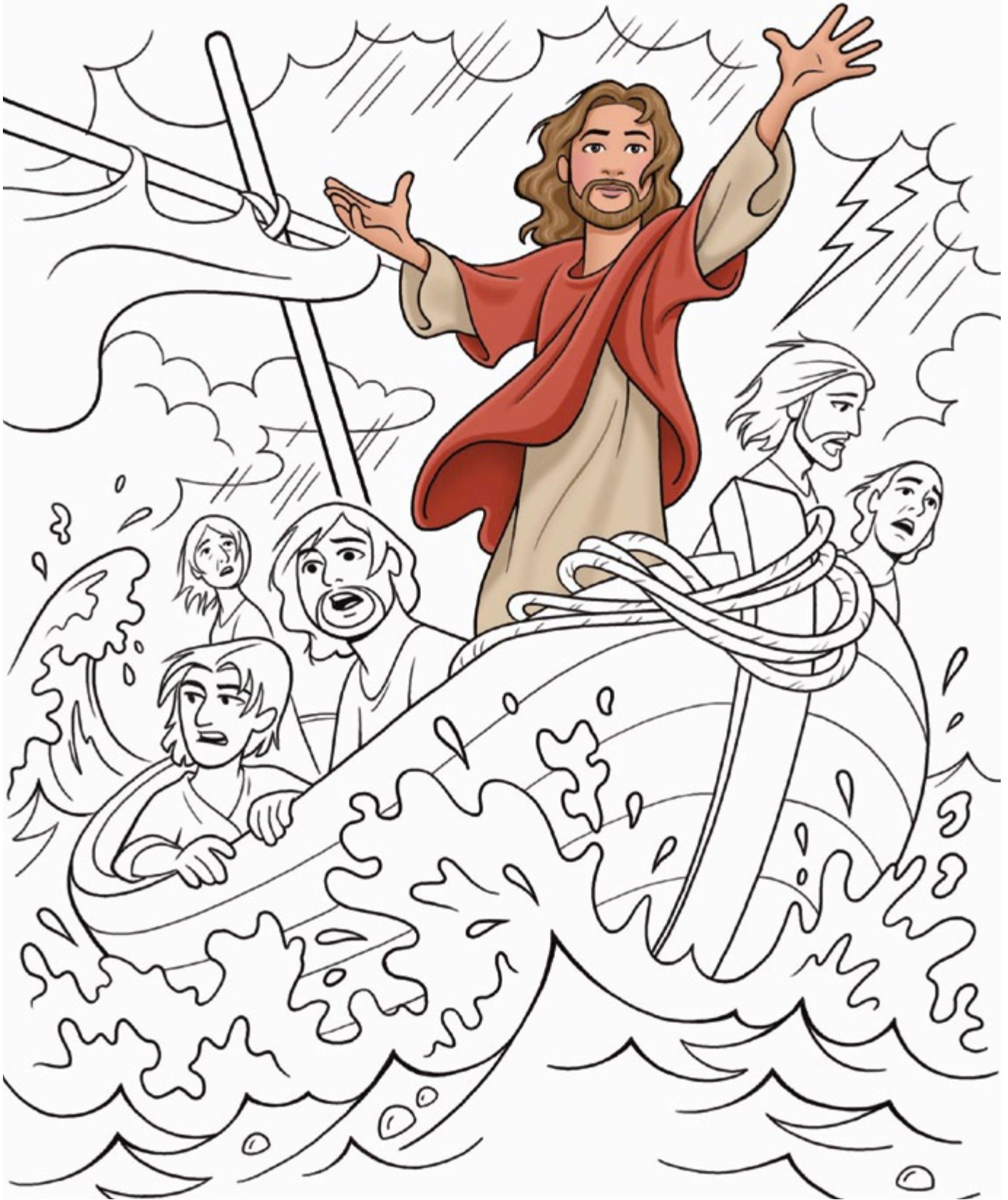
Учні шукали Ісуса. Вони побачили, що Він спить. “Спаси нас!”—закричали вони. “Чого ви так боїтеся?”—запитав Ісус.

Ісус встав і наказав бурі зупинитися. Учні побачили, як хвилі перестали підніматися і вітер стих. Буря закінчилася, як тільки Ісус наказав їй.

Іноді, коли трапляється те, що нас лякає, ми боїмося. Але Ісус поруч. Коли ми про Нього думаємо, це допомагає нам відчувати безпеку і спокій. ■

Ісус утихомирює бурю

“Тоді [Ісус] встав, наказав бурі й морю,—і тиша велика настала” (Матвій 8:26).

НАЙДОВШІ ПРИЧАСНІ ЗБОРИ

Окон Едет Еффіонг

Я люблю читати релігійні книги святих останніх днів. І оскільки ці книги важко знайти в Нігерії, я беру їх у одного свого друга. Бажаючи повернути другові книгу усього через кілька днів, я завжди ношу її з собою і читаю, як тільки випаде вільна хвилина.

Однієї неділі я взяв із собою позичену книгу на причасні збори в приход, який я відвідую за призначенням як радник вищої ради. Я читав книгу, поки чекав на єпископа, щоб передати йому послання від президенства колу. Коли єпископ прийшов, він попросив мене поговорити з його першим радником, оскільки самому йому треба було привітати гостей. Передавши послання першому радникові, я зайняв місце у президії.

Однак як тільки я зайняв місце, то зрозумів, що кудись поділася книга мого друга. До зборів залишалося приблизно п'ять хвилин, і оскільки головуючий уже сидів у президії, я подумав, що мені не слід виходити. З поганим відчуттям від того, що я засмучу свого друга, для мене почалася ця мука найдовших причасних зборів, які я коли-небудь відвідував.

Я сподівався, що час швидко мине, але кожен етап зборів тягнувся, як мені здалося, безкінечно. Мені було важко сидіти,

Зазвичай причасні збори тривають 70 хвилин. Але однієї неділі здалося, що вони тягнуться вічність.

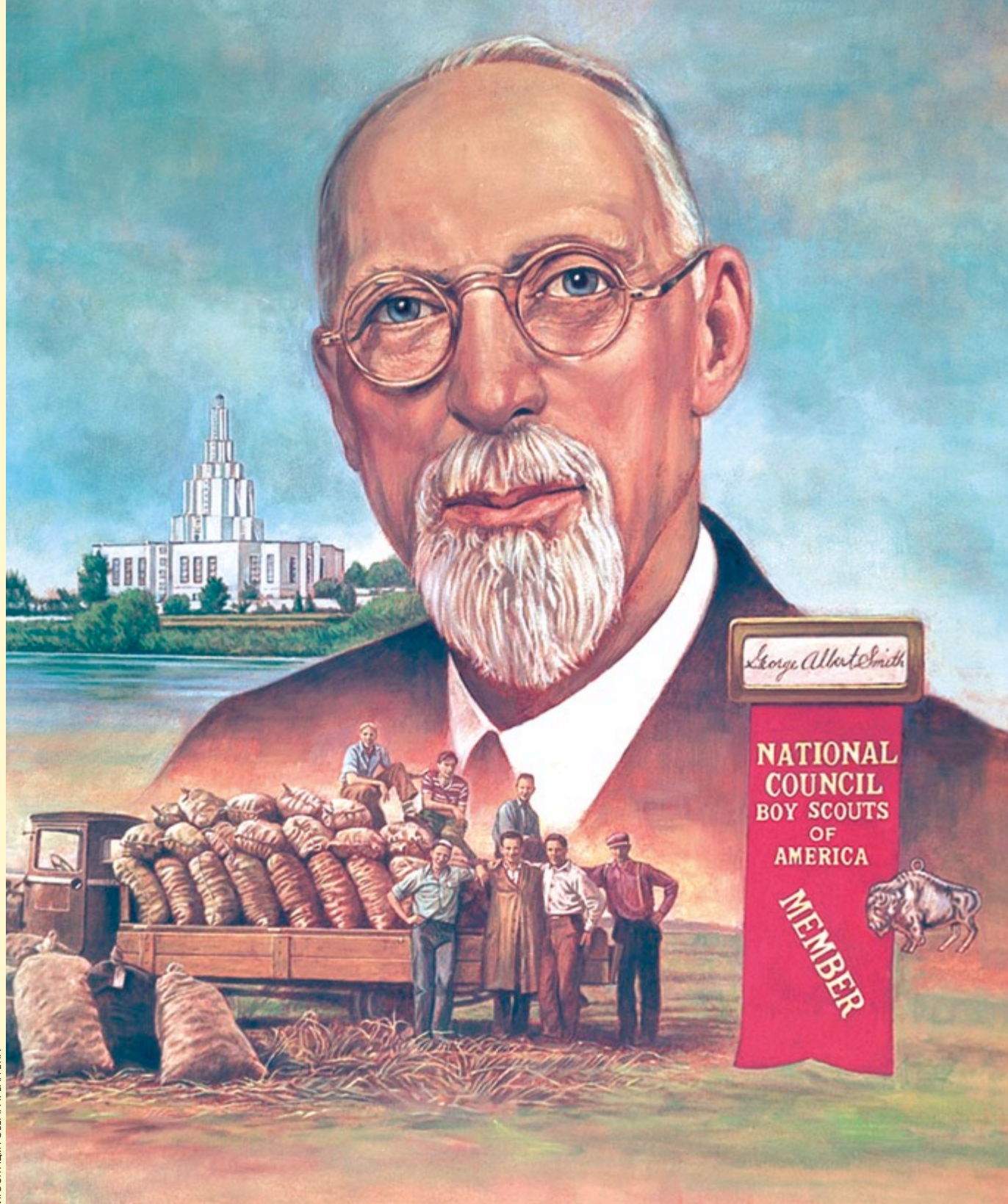
я мовчки молився, щоб Бог зберіг ту книгу. Насправді, виступи не були довгими, але безпричинне занепокоєння охопило мій розум. За п'ять хвилин до закінчення зборів я вже не міг більше терпіти. Я передав записку першому раднику з питанням, чи не залишав я у нього книгу. Я хотів, щоб він ствердно кивнув головою. Але він заперечно похитав нею.

Я не закривав очей під час заключної молитви, але уважно думав про два інші місця, де, як я думав, може бути книга. У той же час я вирішив, що при необхідності я піду на урок Недільної школи і оголошу, що загубив книгу.

Однак на мій подив, коли закінчилися причасні збори, мої почуття кардинально змінилися, і я більше не переживав через книгу. Святий Дух показав мені—лише за допомогою кількох коротких духовних вражень,—що я непокоюся не про те. Я зрозумів, що дійсно має значення: чи я зможу захистити те, чим Бог довірив мені опікуватися. Подумки я відразу ж перерахував усе, що зміг пригадати з дорученого мені Богом: моя душа, моя сім'я, ті, кого я відвідую як домашній учитель; люди, з якими я маю ділитися євангелією; члени приходу, в якому я служу; мої померлі предки, за яких треба виконати храмову роботу тощо.

Після цього важливого душевного самоаналізу я таки знайшов книгу. Але в кінці найдовших причасних зборів я також зрозумів, які сфери мого життя потребують удосконалення. І я взяв зобов'язання працювати над тим, що є пріоритетним для Небесного Батька. ■

Автор живе в Лагосі, Нігерія.

ДЖОРДЖ АЛЬБЕРТ СМІТ

Джорджу Альберту Сміту був 21 рік, коли його вперше було покликано служити молодим чоловікам Церкви. Він залучився до організації **Бойскаути Америки**, за що його було ними вшановано. Служачи апостолом, Джордж Альберт Сміт також керував кількома національними та інтернаціональними сільськогосподарськими організаціями. Він освятив **храм у Айдахо-Фоллз**.

У статті “Справедливість і милість Бога” старійшина Джеффри Р. Холланд, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, використовує чортополох і його насіння як метафору скоєння гріха. “Ми сіємо трохи чортополоху, а пожинаємо багато—роки і роки, великі кущі та гілки. Ми ніколи не позбавимося його, поки не виполемо”. Щоб прочитати пораду стосовно того, як ми можемо покаятися і заявити право на милість, див. с. 20.